

DEN danske **STJERNE**

Juli 1980 · 129. Årgang · Nummer 7

GM
M205.51
D186DA
V. 129
1980

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Juli 1980
Årgang 129
Nummer 7

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Børnestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungström, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Indholdsfortegnelse

Vigtigheden af evigt ægteskab. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Det forberedene præstedømme. <i>Marvin K. Gardner</i>	8
Spørgsmål og svar.....	13
I den gode hyrdes sted. <i>Darla Larsen Hanks</i>	16
O Kin Yan Cante. <i>Yvonne P. Rempp</i>	20
Afgørelser bestemmer ens skæbne. <i>Thomas S. Monson</i>	23
„Den forkerte vej Henry” til olympiaden. <i>Kathleen Johns og Laird Roberts</i>	30
Med den rette ånd kan du gøre alt. <i>Vira H. Judge</i>	33

Børnestjernen

En dag at huske. <i>Debra George</i>	1
Et særligt barn. <i>Theodore M. Burton</i>	2
Sammy's nye hud. <i>Stevie Stumph</i>	4
Mor kænguru – den første barnevogn. <i>Carol Kapel</i>	6
Bare for sjov	8

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby, United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

VIGTIGHEDEN AF EVIGT ÆGTESKAB

Præsident Spencer W. Kimball

Ægteskab er måske den allervigtigste beslutning at tage og den med de mest vidtrækkende følger, for den har at gøre ikke blot med øjeblikkelig lykke, men også med evige glæder. Ægteskab påvirker ikke alene de to mennesker, der er direkte involveret, men også deres familier, især deres børn og deres børnebørn, lige ned til den sidste generation.

Spørgsmålet „Hvem skal jeg gifte mig med?” er et vigtigt at stille, for det rigtige svar på det spørgsmål giver et rigtigt svar på mange andre. Hvis man ægter den rette og gør det på det rette sted, vil man have en betydelig bedre chance for lykke helt ind i evigheden.

Derfor træffer man ikke en sådan afgørelse efter en pludselig indskydelse. Det er noget, man planlægger hele livet. Det er klart, at den mest omhyggelige planlægning og overvejelse og mange bønner og megen faste må gå forud for at sikre sig, at denne af alle afgørelser ikke bliver forkert.

I et rigtigt ægteskab må der være enstemmighed i tanke, såvel som i hjertet. Følelser må ikke helt afgøre, hvad der bestemmes, men sind og tanke og hjerte, styrkede af faste og bøn og alvorlige

overvejelser, vil give en maksimal chance for ægteskabelig lykke.

Blandede ægteskaber

Jeg har før advaret de unge mod risikoen ved ægteskaber mellem mennesker af forskellig tro, forskellige religioner. Store sorger og mange skuffelser kan komme, hvis man gifter sig uden for kirken. Men der synes at være tendens hos mange unge mennesker i dag til at ville danne deres egne meninger og at finde frem til deres egne løsninger for at afgøre, hvad der er rigtigt og forkert i alle mulige forhold.

Vi er bekymrede og urolige over, at mange i kirken bliver viet borgerligt, på rådhuset eller af biskopper, stavspræsidenter og præster, når der findes templer, der kan garantere, at hvis der leves retskaffent, vil der blive lykke for tid og al evighed.

Det er meget snæversynet af en pige at vælge én, der ikke kan tage hende med sig til templet, eller af en dreng at gå ud med en pige, som ikke kan tage til templet sammen med ham. Man har ikke råd til at tage en chance med at forelske sig i nogen, som måske aldrig vil acceptere evangeliet.

Og alligevel er der en lille minoritet af de ikke-medlemmer, der gifter sig med medlemmer, som bliver døbt. Nogle gode mænd og kvinder har sluttet sig til kirken, efter at de har giftet sig med et medlem, og er forblevet i høj grad hengivne, trofaste og aktive. Gud velsigne dem! Vi er stolte af dem og taknemmelige for dem. De er vores velsignede minoritet.

Andre, som ikke slutter sig til kirken, er stadig venlige, hensynsfulde og samar-

kirken, efter at vi er blevet gift. Lad os blive gift, så får vi se." Det er en højst alvorlig chance at tage.

Ofte tænker de unge mennesker: „Åh, det betyder ikke noget. Vi skal nok klare os. Vi tilpasser os hinanden. Min kone vil lade mig gøre, som jeg vil, eller jeg vil tilpasse mig efter hendes ønsker. Vi vil begge to leve og tilbede i henhold til, hvad vi hver især er vant til." Det er ikke at være frisindet, men selv om det var, så er det at være frisindet i forbindelse med

Uden fælles tro ligger der vanskeligheder forude. Når to mennesker gifter sig og har forskellige standarder, forskellige måder at se livet an på, og har forskellige baggrund, bliver det meget vanskeligt for dem. Der er undtagelser, men almindeligvis vil der blive store vanskeligheder.

bejdsvillige og tillader ægtefællen at tilbede og tjene i overensstemmelse med kirkens mønster. Gud velsigne dem også!

Mange andre slutter sig til kirken blot for ægteskabets skyld, men undlader at efterleve befalingerne. Mange af dem bliver senere skilt. Andre, som ikke bliver skilt, har vedvarende problemer, specielt med hensyn til religiøse forhold i hjemmet.

Men de fleste slutter sig ikke til kirken. Undersøgelser viser, at kun een ud af syv til slut kommer ind i kirken - det er usandsynligt, at de øvrige nogen sinde vil slutte sig til kirken. Og lige ved halvdelen af dem, der gifter sig uden for kirken, bliver passive medlemmer. Når forældre opgiver deres religion, vil et stigende antal af deres børn blive opdraget uden nogen religions indflydelse.

Så I tager en desperat chance, hvis I siger: „Jo, måske vil han slutte sig til

Herrens evige program det samme som at være rundhåndet med andre menneskers penge.

Mange gange i årenes løb er kvinder kommet grædende til mig. De ønsker at kunne opdrage deres børn i kirken, til Jesu Kristi evangelium. ! Men de er ikke i stand til det. De ønsker at acceptere kaldelser i kirken! De ønsker at betale deres tiende! De ønsker at kunne tage til templet og gøre arbejde for de døde, at gøre arbejde for sig selv, at blive beseglet for evigheden, og at få deres eget kød og blod, deres børn, beseglet til sig for tid og evighed!

Men dørene er lukkede! De har selv lukket dem, og dørene er blevet rustne i hængslerne. En aller anden har ikke belært disse mennesker i tilstrækkelig grad, eller de studerede ikke skrifterne, og de forstod ikke, eller ignorerede advarslerne, der blev givet dem. De giftede sig uden for kirken. Måske var han en god

mand. Måske var han køn. Han var måske kultiveret og veluddannet; men han havde ikke de kvalifikationer, der var mest nødvendige, og som de overså nødvendigheden af. Han var ikke medlem af riget; han havde ikke præstedømmet, ordinanserne, og den retskaffenhed, som ville bringe dem til ophøjelse.

Det antydes ikke her, at alle kirkens medlemmer er værdige, og at alle ikke-medlemmer er uværdige, men evigt ægteskab kan ikke opnås uden for templet, og ikke-medlemmer får ikke lov til at komme ind i templet. Selvfølgelig kan de blive medlemmer, hvis de er interesserede nok og beviser deres interesse.

Uden fælles tro ligger der vanskeligheder forude. Når to mennesker gifter sig og har forskellige standarder, forskellige måder at se livet an på, og har forskellig baggrund, bliver det meget vanskeligt for dem. Der er undtagelser, men almindeligvis vil der blive store vanskeligheder. Religiøse forskelligheder antyder, at der vil komme flere områder med vanskeligheder. Loyalitet mod kirken støder mod loyalitet mod familien.

Paulus sagde: „Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden af skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke?“ (2. Kor. 6:14 Måske var det Paulus' hensigt at gøre opmærksom på, at religiøse forskelligheder er grundlæggende forskelligheder.

Skilsmisse

For ægteskaber, der ikke er indgået i templet, er faren for skilsmisse langt større. I et studium af vore egne grupper finder vi, at der kun forekom én skilsmisse i 16 ægteskaber, der blev besejlet i templet, mens der var én skilsmisse for hver 5,7 ægteskaber, der ikke blev det. Det betyder, at en tempelbesejlet person har omkring to og en halv gang bedre

chance for at få et lykkeligt ægteskab, end én, der ikke blev det. (Personligt tror jeg, at sandsynligheden er langt større end det!) Den lykke, der kommer til disse mennesker, giver dem glæde og fred og giver dem og deres børn en åndelig start, der fører mod ophøjelse.

Ikke blot selve ordinansen, men også forberedelsen til ordinansen, og den dybtgående tilfredsstillelse ved at opnå den, giver et sådant resultat.

Retfærdigheden i ens liv, følelsen af ansvaret for at forberede sig til tempelægteskab, såvel som den hellige besejlingsordinans, forener sig i at helliggøre ægteskabsløfterne, gøre familieforholdet helligt og skabe permanente bånd, hvilket alt sammen bidrager til et vedvarende og lykkeligt ægteskab.

For tid og evighed

Når nu livet er evigt - og det er helt sikkert - må det rigtige ægteskab også være evigt. Det er en yderst vigtig begivenhed og en i høj grad nødvendig begivenhed. Ægteskaber, der er indstiftet af borgerlige myndigheder eller lokale kirkeledere er „til døden jer skiller“ og ophører ved døden. Kun celestiale ægteskaber varer ved ud over graven. Celestiale ægteskab indstiftes i hellige templer, der er opført og indviet netop til det specielle formål. Kun sådanne ægteskaber varer ud over graven og fortsætter mand/hustru og forældre/børn/familieforholdet.

Borgerlige ægteskaber er uvægerligt forbi, når døden kommer. Det er sikkert og vist. Det har Herren erklæret. Jeg har hørt kvinder sige. „Men min mand var en god mand. Jeg ved, at vi vil være mand og hustru ud i evigheden.“ Selv om sådanne kvinder er oprigtige, tager de fejl! De har haft deres chance, for Gud har talt! Han har givet dem programmet gennem sine tjenere. Selvfølgelig, hvis de aldrig har hørt

evangeliet forkyndt, eller haft mulighed for at acceptere det, er det noget andet. De vil måske høre det i ånde verdenen, og arbejdet kan udføres for dem ved stedfortrædere her på jorden, hvorefter de kan forenes. Men for os, som har hørt Herrens ord, som har skrifterne hos os, som har hørt mange vidnesbyrd og måske selv har haft et vidnesbyrd, for os som er blevet oplyst - er morgendagen for sen! Vi kan blive engle, hvis vi er retfærdige nok. Selv om vi er ugifte, kan vi nå det celestiale rige men vil kun kunne blive administrerende engle.

Ser I, det er ikke blot et spørgsmål om retfærdighed alene. Det er ét af de to vigtige elementer, men retfærdighed alene er ikke tilstrækkeligt. Der må findes både retfærdighed og ordinanserne.

Enhver af jer ville rejse til verdens ende for at få del i den beseglende ordinanse, hvis I kendte dens betydning, hvis I forstod, hvor vigtig den er. Ingen afstand, ingen mangel på midler, ingen situation ville være i stand til at holde jer borte fra at indgå ægteskab i Herrens hellige tempel.

Der er ingen fordomme eller forudindtagethed i denne lære. Det er et spørgsmål om at følge et bestemt program for at nå et endeligt mål. Hvis man undlader at følge et program, vil man ikke kunne nå dets mål. Selv i det almindelige undervisningsprogram er det sådan, at hvis man ikke melder sig til undervisningen, ikke kommer i klasserne, ikke gør det arbejde der forlanges, vil man aldrig kunne tage en eksamen. Det er da klart, at man ikke kan forvente, at programmet for opnåelse af evige værdier skulle være mindre restriktivt.

Ugifte unge mænd og kvinder

Jeg er klar over, at der findes nogle unge mænd og kvinder, som tilsyneladende ikke har haft held med sig til at opnå ægteskabets lykke. Nogle har været på

mission; andre har gjort deres uddannelse færdig. Men de har forspildt tiden for deres største mulighed for ægteskab. Tiden er forpasset, og selv om de stadig er attraktive og ønskværdige og effektive, finder de sig selv alene.

Til jer vil vi sige dette: I over en stor indsats for verden, når I tjener jeres familier og kirken og verden. I må huske, at Herren elsker jer, og kirken elsker jer. Til jer kvinder kan vi kun sige, at vi ikke har nogen kontrol over mændenes hjertebanken og følelsesliv men beder, at I må finde den fuldkomne lykke. Og i mellemtiden lover vi jer, at såvidt evigheden angår, vil ingen sjæl blive berøvet rige og høje og evige velsignelser på grund af noget, som den pågældende ikke kunne gøre for; at Herren aldrig svigter sine løfter, og at ethvert retfærdigt menneske til sidst vil modtage alt, hvortil han eller hun er berettiget, og som den pågældende er gået giip af uden selv at være skyld deri. Vi opmuntrer både mænd og kvinder til at holde sig soignerede, velklædte og oplyste om, hvad der foregår i verden, og holde sig mentalt, åndeligt, fysisk og især moralsk attraktive, for så kan de trygt stole på Herrens løfter om disse evige velsignelser.

Ægteskabets betydning

Et hæderligt, lykkeligt og fremgangsrigt ægteskab er sikkert det principielle mål for ethvert normalt menneske. Ægteskab er af Herren beregnet til at skabe stærke og lykkelige hjem og efterkommere. Enhver, som med vilje vil undgå ægteskab, er ikke bare unormal men forhindrer sit eget program i at komme til udførelse.

Jeg forsvarer udtrykket normal, fordi Herren personligt fastlagde normen ved at bringe Adam og Eva sammen, hans første mand og hans første kvinde på denne jord og udførte en hellig

ægteskabsceremoni for at gøre dem til mand og kone, ægtemand og hustru. De var udpræget forskellige af natur og havde forskellige roller at spille. Næppe havde han udført ceremonien, før han sagde til dem: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den og hersk.” (1. Mosebog 1:28)

Det er normalt at gifte sig, og det er normalt og rigtigt at føde børn. Ethvert

sende ægtefælle. De har valgmuligheder. De har mange chancer.

En ung mand, præsident for et ældstekvorum, sagde, at han havde for travlt til at gifte sig. Vi er glade for, at han har travlt. Men ingen mand har for travlt til at sørge for sit ansvar for at gifte sig - ingen mand, hvadenten han er præsident for et ældstekvorum eller noget som helst andet.

En anden ung mand havde i sin patriar-

Vi opmuntrer både mænd og kvinder til at holde sig soignerede, velklædte og oplyste om, hvad der foregår i verden, og holde sig mentalt, åndeligt, fysisk og især moralsk attraktive, for så kan de trygt stole på Herrens løfter om disse evige velsignelser.

menneske bør ønske og planlægge at blive gift, fordi det er, hvad Gud i Himmelen planlagde for os. Det er den måde, hvorpå han har arrangeret det.

Hvis der er nogen, som ikke ønsker at blive gift, som ikke ønsker at få børn, og som siger: „Nej, jeg vil ikke gifte mig, jeg mener ikke, det er nødvendigt,” så er vedkommende sandelig meget snæversynet.

Det er foruroligende at lægge mærke til, hvor let mange mennesker ser bort fra det ansvar at gifte sig. Talrige mennesker har, som det fremgår af blade og aviser, svoret på, at de aldrig vil gifte sig. De har fundet det meget enklere og lettere at leve alene og ikke tage noget ansvar. Det er derfor, de aldrig vil udvikle sig nok til at blive guder i evigheden.

En ung kvinde skrev til os og sagde, at den unge mand, som hun lejlighedsvis gik ud med, ikke var interesseret i ægteskab. Det forekommer mig, at unge mænd i vort samfund ikke har mange undskyldninger for ikke at finde en pas-

kalske velsignelse fået lovet, at han snart ville blive gift, så han mindskede sine egne anstrengelser for at blive gift. Jeg vil gerne sige, at alle de patriarkalske velsignelser, som man kan få, aldrig vil blive opfyldt, medmindre man selv gør noget for, at det skal ske.

En tredje ung mand sagde, at han først måtte få sin uddannelse færdig. Men det er ikke nødvendigt for nogen at skulle vente med at gifte sig til han har færdiggjort sin verdslige uddannelse. Mange mænd har først færdiggjort deres uddannelse, efter at de er blevet gift, og deres hustruer har været dem til stor hjælp.

En ung mand sagde, at han forventede at nå ophøjelse i det celestiale rige som én af Herrens budbringere uden at behøve at gifte sig. Han forstår ingenting. Ingen, som afviser pagten om celestiale ægteskab, kan nå ophøjelse i Guds evige rige. „Der findes tre himle eller grader i den celestiale herlighed.

For at opnå den højeste må et menneske

indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt.

Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den.

Han kan indtræde i den næste, men dermed ender hans rige. Han kan ikke have afkom." (L&P. 131:1-4)

Han kan ikke have afkom! Han kan ikke få ophøjelse!

hed, og er herefter ikke guder, men for evigt Guds engle." (L&P. 132:6, 16-17) Nogle vil måske sige: „Jamen, jeg vil være godt tilfreds med at være en engel," men det vil de ikke. Man vil aldrig være tilfreds med blot at være en administrerende engel og tjene andre mennesker, når man selv kunne have været konge. Så vi gentager: Det er normalt at gifte sig. Det blev arrangeret sådan af Gud i

Hvis der er nogen, som ikke ønsker at blive gift, som ikke ønsker at få børn, og som siger: „Nej, jeg vil ikke gifte mig, jeg mener ikke, det er nødvendigt," så er vedkommende meget snæversynet.

Herren siger yderligere i afsnit 132 i Lære og Pagter:

„Ingen kan forkaste denne pagt og få lov til at indkomme i min herlighed."

Ingen! Det betyder intet, hvor retfærdig, man måske har været, hvor intelligent eller hvor godt uddannet, man er. Ingen vil komme ind i den højeste herlighed, medmindre man indtræder i pagten, og det betyder den nye og evige ægteskabspagt.

Dette er Herrens ord. De blev sagt direkte til os.

„Og hvad den nye og evige pagt angår, da blev den indstiftet for min herligheds fylde, og den, der modtager en fylde deraf, må og skal overholde loven. . .

Når de derfor er ude af verden, da tager de hverken til ægte eller bortgiftes, men er som engle i himlen (de kan være værdige og retskafne, men de er tjenende engle), som betjener dem, som er værdigere til en langt større, ja, en overmåde stor og evig herlighed.

Thi disse engle overholdt ikke min lov, og derfor kan de ikke få afkom, men må forblive adskilte og alene, uden ophøjelse i deres frelste tilstand i al evig-

begyndelsen, længe før denne verdens bjerge blev dannede. Husk: „Hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden." (1. Kor. 11:11)

Præsident Lorenzo Snow gav os et billede af betydningen af celestiale ægteskab: „Når to sidste dages hellige forenes i ægteskab, bliver der lovet dem noget med hensyn til deres afkom, der når fra evighed til evighed. Der bliver lovet dem, at de skal have kraften og retten til at styre og administrere frelse og ophøjelse og herlighed til deres afkom i verdener uden ende. Og det afkom, som de ikke har her, vil der utvivlsomt blive muligheder for at få herefter. Hvad mere kan man ønske sig? En mand og en kvinde i det andet liv, med celestiale legemer, fri for sygdom, herliggjort og skønne ud over enhver beskrivelse, som står midt i blandt deres efterkommere, styrer og kontrollerer dem, og administrerer liv, ophøjelse og herlighed." (Lorenzo Snow i *Deseret Weekly*, 3. apr. 1897)

Kan I fatte det uendelige i dette program? Kan I så meget som begynde at forstå det? Men husk dette: ophøjelse er

kun mulig for dem, der bliver retfærdige medlemmer af Jesu Kristi rige, kun for dem, der får deres begavelse og bliver beseglede for evigheden, og som fortsætter med at leve retfærdigt. Dette er ikke menneskers utydingner. Dette er vor himmelske Faders program og fremgår klart af skrifterne. Det er ikke formålsløse formaliteter eller tomme ritualer. Hvis vi ikke forstår, er det en antydning af, at vi har brug for i højere grad at nærme os vor himmelske Fader, så vi kan forstå det; for det, der hører Gud til, forstås ved Guds Ånd.

Herren program er uforanderligt. Hans love er evige. De vil ikke forandres. Jeres mening eller min gør ingen forskel og forandrer ikke lovene. Mange i denne verden mener, at Herren til sidst vil vise sig barmhjertig og give dem ufortjente velsignelser. Barmhjertighed kan ikke hindre retfærdighed. Universitets-

professorer vil ikke give en doktorgrad for nogle få ugers studiearbejde på universitetet, og Herren vil heller ikke være barmhjertig på retfærdighedens bekomstning. I dette program, der er så meget større, vil vi hver især modtage det, som vi har fortjent. Lad være med at tage nogen som helst chance.

Vær sikker på, at dit ægteskab er rigtigt. Vær sikker på, at dit liv er rigtigt. Vær sikker på, at din del af ægteskabet drives videre på rigtig måde.

Jeg beder, at Herren vil velsigne hele vort folk, når de står overfor at skulle træffe de normale afgørelser, før og efter indgåelse af ægteskabet. Og jeg bærer vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader vil være vor største hjælpekilde til styrke og hjælp når vi træffer alle disse vigtige afgørelser, der i så høj grad påvirker vor lykke og fuldendelse. □

Det forberedende præstedømme

Det specialiserer sig i at gøre noget

Marvin K. Gardner

Da Wilford Woodruff som præst i Det aronske Præstedømme udførte en mission i Arkansas og Tennessee i 1834, blev hans liv på dramatisk vis bevaret ved guddommelig kraft, og han blev ofte velsignet med engles betjening. Da han senere vidnede om det storslåede i Det aronske Præstedømmes kraft, sagde han:

„En mand bør ikke skamme sig over

nogen del af præstedømmet . . . Det gør ingen forskel, om en mand er præst eller apostel, hvis blot han højner sin kaldelse. En præst har nøglen til engles betjening. Aldrig i mit liv, hverken som apostel, halvfjerds eller som ældste har jeg nogen sinde haft mere af Herrens beskyttelse, end da jeg havde embedet som præst. Ved syner, ved åbenbaringer og ved Helligånden åbenbarede Herren

mange ting, som lå foran mig.” (*Discourses of Wilford Woodruff*, Salt Lake City 1946, s. 298, 300)

Det aronske Præstedømme, der almindeligvis bæres af unge mænd mellem 12 og 18 år, er endnu i dag i kraft. Det storslåede ved embedet og det ophøjede ved præstedømmets kraft forbliver uændret.

Præstedømmeoplæring

Når unge mennesker benytter deres præstedømme, udfører de en vigtig tjeneste i kirken. Men endnu vigtigere er måske det, at de lærer værdien af præstedømmets kraft.

Da Kenneth Miklya for eksempel blev omvendt til evangeliet, tog præsternes kvorum i St. Paul (Minnesota) 1. ward sig af alle dåbsarrangementerne under

biskoppens vejledning. En 17-årig præst ledede mødet, en anden præsenterede et passende åndeligt budskab, og en tredje foretog selve dåbshandlingen. I løbet af de følgende måneder fik Ken Det aronske Præstedømme overdraget og blev ordineret til diakon, lærer og præst - altsammen gennem sine kammerater i præsternes kvorum. „Det var en meningsfyldt oplevelse for alle de involverede unge mænd,” siger Thomas A. Holt fra St. Pauls stav.

„Præstedømmet blev en realitet for dem. De fleste af disse unge mænd er i øjeblikket på mission.”

Det aronske Præstedømme hjælper også unge mænd med at berede sig til Det melkisedekske Præstedømme. Værdifuld lederskabsoplæring tilbydes diakoner, lærere og præster. *Vejledning for Aronske Præstedømmekvorummer*, der bruges i fra 20 til 30 minutters oplæringsperioder under de ugentlige kvorumpræsidentskabsmøder, giver nyttige oplysninger om emner som at præsidere i et kvorum, uddelegering og opfølgning, undervisning og aktivisering af kvorumsmedlemmer, samt forbereder dem til at tage på mission.

Er disse oplæringsmøder effektive?

Ja, siger de unge mænd og deres præstedømmeledere. Randy Beddes, præst fra Lovell i staten Wyoming, husker, at da han var diakonernes kvorumspræsident, prøvede han at gøre alting selv - planlagde alle de særlige aktiviteter, ordnede alle detaljer; kørte hele programmet. „Men jeg lærte, at der findes en bedre måde at gøre det på,” siger han. Som biskoppens førsteassistent i præsternes kvorum uddeler han nu en mængde opgaver til andre, giver tydelige instruktioner om, hvad der forventes, og sørger for mulighed for at følge tingene op. „Vi får meget mere gjort,” siger

Randy, „og mange flere unge mænd bliver involveret.”

Den slags lederskabsoplæring er så værdifuld, siger bror Neil D. Schaerrer, præsident for Unge Mænds organisation, at han gerne så, at hver eneste ung mand havde lejlighed til at tjene i hver af Det aronske Præstedømmes lederskabsstillinger. Præsident Schaerrer forsøgte at indføre det, da han tjente i et biskopråd, og fandt at mødedeltagelsen øgedes, og at de unge mænd accepterede disse lederskabsmuligheder med stor værdighed.

„Selvfølgelig,” siger han, „skal præsidentskaber kaldes gennem inspiration. Men hvis alle drenge kunne beredes til at tjene i disse embeder, ville de få adskillige sammenhængende måneder med lederskabserfaring, før de forlader hvert kvorum. De lærer mere om lederskab, tjeneste og vidnesbyrd - altsammen noget, der vil hjælpe dem, når de tager ud som bærere af Det melkisedekske Præstedømme til deres mission.”

Forberedelse til missionering

Som præsident Schaerrer bemærker, er det således, at forberedelse til en mission begynder tidligt i Det aronske Præstedømme, og ledere overalt i kirken gør deres til at øge antallet af missionærer. For eksempel udfylder biskop Willard R. Phillips fra Clovis Ward i Roswell New Mexico stav en ansøgningsformular for missionærer, når han interviewer hver enkelt diakon den første gang. Han lader drengene vide, at han, profeten og Herren forventer, at de forbereder sig til en mission. Derefter gennemgår han hvert år (to gange om året for præsterne) formularen med dem og taler med dem om kravene.

Biskop Don A. Florian fra Southington Ward i Hartford Connecticut stav fører et kartotek over drengene for at være sikker på, at hver enkelt taler i

nadvermødet mindst to gange om året, og han opmuntrer de unge mænd til at tjene penge til at betale for deres mission.

Han holder også præsterne i nær kontakt med fuldtids missionærerne i wardet. De præster, der følger reglerne for missionærstandarderne for påklædning, underviser og døber undersøgere.

Hjemmelærerarbejde inspirerer også unge mænd til at tage på mission. For eksempel virkede Paul Nielsen fra Provo i Utah før sin mission som hjemmelærer sammen med sin far for tre passive familier. Efter at han havde modtaget sin kaldelse og påbegyndt sprogundervisningen på M.T.C. (Missionæruddannelses Centret), fik Paul at vide, at én af de familier var rejst til templet for at blive besejlet til hinanden.

„Det var min stærkeste motivation til at arbejde hårdt og virkelig lære spansk - og også missionærlektionerne,” siger han. „Min første prøve på missionering var så stor en oplevelse, at jeg mere end nogen sinde før var besluttet på at blive en vellykket missionær.”

Muligheder for tjeneste

Et vigtigt mål for aronske præstedømme-kvorummer er at give muligheder for betydningsfuld tjenestegerning. *Det aronske Præstedømmes kvorumvejledning* hjælper med at oplære præsidentskaberne til at planlægge og udføre sådanne kvorum-aktiviteter’

For eksempel havde lærernes kvorum i Grandview First Ward i Salt Lake Wilford Stake et projekt, der gik ud på anonymt at tjene andre - en idé, der stærkt optog selv de ellers meget lidt involverede kvorummedlemmer. Ved en bestemt lejlighed, da wardets U.M.-præsident var i gang med at grave en kælder til opbevaring af rodfrugter, gjorde drengene arbejdet midt om natten og efterlod deres visitkort: silhouetten af en mand

med ærmerne smøget op og hatteskyggen vendt nedad, underskrevet „The Grandview Ward Phantoms” (Fantomerne i Grandview Ward).

De bagte også brød og kager - med hjælp fra deres mødre - og anbragte dem på naboernes dørrtrin. De skovlede sne i indkørsler og på fortøve og sendte kort med ønske om snarlig helbredelse til de syge. Umiddelbare belønninger for ar-

aktiviteter, lærer de at give uselvisk af sig selv. Dale Draper, 14-årig lærer fra Payson i Utah, kan lide belønningerne, der kommer ved at ofre noget. „Det er vidunderligt,” siger han, „at få en følelse af, at man arbejder for Herren.”

Yderligere nytte

Det aronske Præstedømme kan også på andre måder indvirke på en ung mands tilværelse. Bart McKnight, 17-årig præst fra Nampa i staten Idaho, synes, at præstedømmet gør forholdet mellem ham og hans far bedre. „Vi taler meget om præstedømmet,” siger han, „om hvordan man kan feje fristelser bort med det, og hvordan man kan sætte sin lid til Herren. Og så er det også lettere at diskutere andre ting med ham . . . Han er min ven” tilføjer han.

Oplevelser i Det aronske Præstedømme kan også hjælpe unge mænd med at forberede sig til ægteskab og til at blive fædre. Ja, samtidig med at en ung mand lærer lederskabs-, missionær- og tjenesteegenskaber, lærer han uselviskhed, hvordan man arbejder sammen med andre, hvordan man bliver ansvarlig og pålidelig - altsammen noget, som er vitalt for hans kommende patriarkalske rolle.

Er alt dette for meget at forlange af unge mænd og af kvorummerne i Det aronske Præstedømme?

„Nej,” siger præsident Spencer W. Kimball. „Vi har brug for at skaffe stadige betydningsfulde muligheder for vore unge mænd til at udvikle sig gennem tjenestegerning. Unge mænd bliver sædvanligvis ikke passive, fordi de får for mange meningsfyldte opgaver at udføre i kirken. Ingen ung mand, som selv har erfaret, at evangeliet er effektivt i folks tilværelse, vil skulke fra sine pligter i riget og lade dem ugjorte . . . Vi opdrager en kongelig generation . . . som har særlige opgaver at udføre.” □

Vi har brug for at skaffe stadige betydningsfulde muligheder for vore unge mænd til at udvikle sig gennem tjenestegerning.

Unge mænd bliver sædvanligvis ikke passive, fordi de får for mange meningsfyldte opgaver at udføre i kirken.

President Spencer W. Kimball

bejdet viste sig omgående for den travlt beskæftigede kvorumspræsident, da ét af hans medlemmer i al hemmelighed lappede hans punkterede cykel, kun efterladende „Fantom”visitkortet. Biskop Michael Moeller fra Tucson (Arizona) 11th. Ward siger, at hans præster nyder at yde uegennyttig tjenestegerning for mennesker, som er ude af stand til at forlade deres hjem. Om søndagen besøger de sådanne mennesker og leder et kort nadvermøde der og hygger sig desuden med dem.

„Det har i høj grad hjulpet til at give de unge mænd forståelse af alvoren i deres ansvar,” siger biskop Moeller, „og det har ligeledes været af stor betydning for de pågældende ældre og ensomme.”

Når de deltager i meningsfyldte tjeneste-

PROLOG

„Jeg siger dette med et suk. Et eller andet sted for lang, lang tid siden skiltes en vej i to og jeg - ja, jeg tog den, der var mindst befærdet og det gjorde hele forskellen”.

ROBERT FROST

Den vej jeg ikke gik

„Mas på - bliv ved.”

THOMAS MORTON

„Tag korte skridt der hvor vejen svinger brat.”

ERNEST BRAMAH

*„Kast bort din kæp
kast bort din vrede. . .
og gå den nænsomme vej.”*

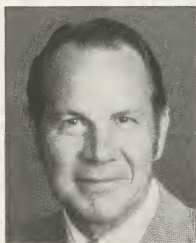
GEORGE HERBERT

„Den bedste medicin for længsel mod fjerne steder er at tage derhen og se de mange mennesker som længes efter at komme hjem igen.”

ANNE SOPHIE SWETCHINE

Spørgsmål og svar

*Spørgsmål af almen
evangelisk interesse, besvaret
som vejledning
og ikke som officiel
meddelelse om kirkens
politik.*

Spørgsmålet er besvaret af
Lindsay R. Curtis,
præsident over California Oakland Mission

Jeg er blevet opdraget til at bede, men ofte synes jeg ikke at få svar. Jeg har tro, og jeg mener, jeg er værdig. Hvad skal jeg gøre?

Dit spørgsmål er meget almindeligt. Jeg tror, at vi allesammen har kæmpet med problemet „ubesvarede” bønner. Det er en vanskelig situation at være i. Sædvanligvis spekulerer vi ikke alt for meget over, om vore bønner bliver besvarede eller ikke, så længe alt går godt. Det er, når vi er i vanskeligheder, når vi har særlige behov, at vi indest søger svar på vore bønner. Og når så svarene ikke kommer, synes vore behov at øges.

Det er naturligt i en sådan situation at tænke: „Hvor er du, himmelske Fader? Lytter du?”

Vi kan besvare de spørgsmål ved at huske på, at Gud er bestandig. Han virker ved forudetablerede principper, ikke uklogt eller ved indskydelser. Vi bør også huske på, at han har lovet ikke at efterlade os alene. Så det forekommer mig, at hvis vi ikke får svar på vore bønner, ligger problemet hos os selv eller i vores anmodninger, ikke hos Herren.

Hvilke almindelige problemer kan holde os tilbage fra at modtage svar? Et er måske, at vi spørger og beder *utålmodigt*. Somme tider forventer vi, at Herren skal give os øjeblikkelige svar. Men det har han ikke lovet - og somme tider er det til vort eget bedste, at han venter. Somme tider når Her-

ren ikke besvarer vore spørgsmål med det samme eller i løbet af en dag, eller en uge, eller en måned - går vi ud fra, at han overhovedet ikke vil svare. Det er naturligvis en alvorlig fejltagelse. Sålænge vi fortsætter med vore bønner, har vi løfte om at få et svar. Men vi har aldrig fået løfte om et svar på spørgsmål, som vi ikke stiller, og vi er aldrig blevet lovet et øjeblikkeligt svar.

Et andet problem er, at vi ikke *lytter*. Vore sanser bombarderes ustandseligt med anden information: vi knæler for at bede og føler gulvet under vore knæ eller vore arme foldede over brystet; en lastbil kører i det samme forbi; regn rammer vinduerne; uret tikker højt i hjørnet. Ikke sært, at det er vanskeligt at finde nok åndelig ro til at høre det, som Herren prøver at fortælle os. Men vi kan gøre tingene endnu værre ved at undlade at gøre en alvorlig indsats for at lytte. Vi udtaler vore bønner, endda med følelse og oprigtighed, og så springer vi øjeblikkelig op og hopper i seng, rejser os og farer afsted til arbejde, eller vi snakker med familiemedlemmer om helt andre ting.

Hvordan kan Herren få os til at lytte under sådanne forhold? Det kræver øvelse og tålmodighed at lære, hvordan man modtager åndelige budskaber under de bedste forhold. Også her ligger vanskelighederne ikke hos Herren; men hos os. Jeg mener, at han vil give os svar temmelig villigt, men hvis vi ikke lytter, eller hvis vi ikke er i harmoni med ham, vil vi måske ikke *modtage* eller forstå svaret. Resultatet er, at vi måske tror, at Herren ikke engang lytter, når det virkelige problem er, at vi ikke lytter.

Vi kan lære at lytte ved at prøve at frigøre os fra ydre forstyrrelser - såvel som fra indre forstyrrelser - og ved at

give os tid til bare at fornemme Ånden.

Hvad ellers bør vi tage i betragtning, når vi forsøger at få svar på bøn? For det første må vi ikke forvente, at Herren skal gøre alt arbejdet for os. Oliver Cowdery modtog en særlig åbenbaring fra Herren, der lærte ham dette princip: „Se, du har ikke forstået det ret,” fik han at vide. „Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.” (L&P. 9:7) Derpå forklarede Herren processen: Vi skal først studere problemet, overveje de involverede faktorer, og så nå til en beslutning. Derpå kan vi gå til Herren og søge hans godkendelse, vejledning eller yderligere råd.

For det andet må vi passe på, ikke at „bede om det, som du ikke bør bede om” (L&P. 8:10). Somme tider beder vi om noget, der ikke ville være til fordel for os at få. I sådanne tilfælde er Herren særdeles venlig, når han ikke opfylder vore ønsker. Men når vi ønsker noget meget stærkt, hører vi ofte ikke noget svar, medmindre det er det svar, vi ønsker at høre. Og da Herren ikke vil give os noget, som han ved vil være skadeligt for os at have, tror vi, at Herren overhovedet ikke svarer os.

For det tredje må vi være villige til at arbejde for svarene på vore bønner. Hvis vi beder om at komme ud af gæld og derefter blot sætter os til at vente på, at nogen på mirakuløs måde kommer og giver os netop det beløb, som vi har brug for, vil vi sandsynligvis blive skuffede. Hvis vi beder om at komme ud af gæld, må vi være villige til at arbejde hårdt nok og være kloge nok til at få det til at ske. Når missionærerne beder om at måtte blive ledet til de oprigtige af hjertet, må de være villige til at bevæge deres fødder i den

retning, der tilkendegives dem. Hvis et menneske beder om et vidnesbyrd, må han gøre sin del ved at studere og efterleve befalingerne.

For det fjerde må vi lære, hvordan man erkender svarene, når de kommer. Et menneske kan gøre alt det ovenfor beskrevne og alligevel ikke høre, hvad Herren prøver at fortælle ham. En del af vanskeligheden kan komme af den kendsgerning, at han simpelthen ikke kender Herrens stemme; han ved måske ikke, hvordan det føles at få en bøn besvaret, så han erkender det ikke, når svaret gives.

Der er mange måder, hvorpå bønner kan besvares. Joseph Smith fik ofte himmelske besøg. Moses hørte en røst fra en brændende busk. Nogle mennesker får drømme. Jeg må tilstå, at jeg aldrig har modtaget himmelske besøg og heller ikke har haft en sådan drøm eller har hørt en lydelig stemme fra den anden side. Men jeg kan identificere mig med Enos, som sagde:

„Mens jeg således kæmpede i ånden, se, da kom Herrens røst til mit sind.” (Enos 10)

Det er på den måde, Herren sædvanligvis besvarer mine bønner. Måske ved han, at det er den måde, jeg er bedst beredt til at høre ham.

Han besvarer andre på andre måder. Han talte til Oliver Cowdery om en brændende følelse i brystet (se L&P. 9:8). Den følelse kommer til forskellige mennesker på forskellig måde, har jeg erfaret. For nogle er det en varm følelse i brystet. For andre er det en følelse af opmuntring af sindet.

Men vi må huske på, at denne brændende i kroppen ikke er den måde at besvare bønner på, som Herren oftest nævner. I åbenbaringer til Joseph

Smith, Oliver Cowdery og Hyrum Smith taler Herren om besvarelse af bønner ved oplysning af sindet. Han taler om fred til sindet, taler til den pågældende „i (dit) sind og i (dit) hjerte”, taler om at fylde sjælen med glæde (se L&P. 6:15, 23; 8:2; 11:13-14). Han vil tale til os på måder, som virker mest effektivt på vore forhold. Vi må lære at erkende, hvordan vi føler, når Ånden er med os, og når han kommunikerer med os.

Somme tider er svaret på vore bønner et nej. Vi kan modtage dette svar i form af „uklare tanker” (L&P. 9:9); eller det kan komme som en mørk følelse, en fornemmelse af uro, en følelse af utilpashed.

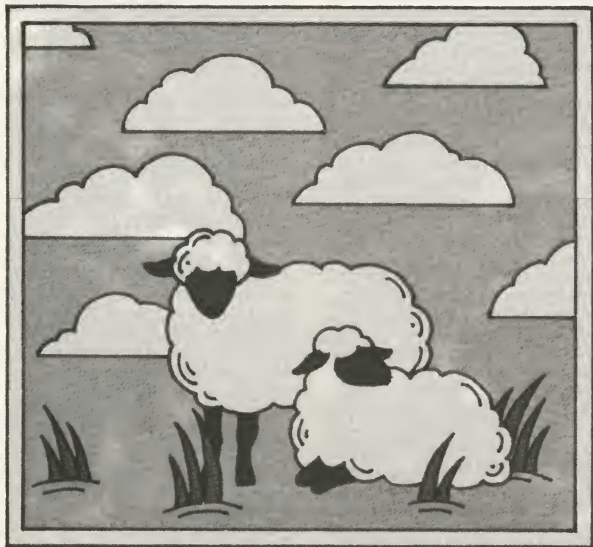
Jeg er bange for, at jeg er ved at få alt dette til at lyde meget kompliceret. Det er det i virkeligheden ikke, når først vi engang har lært det. Når vi i retfærdighed søger hjælp og råd fra Herren, idet vi husker på principperne, vi har talt om her, forøges vore evner til at modtage og tyde svarene på vore bønner.

Vor Fader er ikke et grusomt, ligegyldigt væsen. Han elsker os; han ønsker at vi skal udvikle os og gå fremad. Og han er rede til og villig til at besvare vore bønner. Han lovede gennem Jakob, Jesu broder: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom (eller behøver trøst eller søger vejledning eller behøver hjælp til at overvinde syndens lænker eller ønsker himmelsk assistance), da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle.” (Jakob 1:5-6) □

I DEN GODE HYRDES ST

Margaret åbnede træt øjnene, da hun hørte den lille. „Hvilket tidspunkt at få influenza,” tænkte hun, idet hun mærkede sine smertende muskler og sit tunge hoved. Hendes mand var bortrejst i forretningsøjemed, og hun var klar over, at begge hendes små sønner ville skribe efter mad. Som ny i byen havde hun ingen familie eller nære venner, som hun kunne kalde til hjælp - og ingen telefon. Margaret rejste sig og tvang sig rystende til at lave morgenmad til børnene, men anstrengelserne fik hende til at græde. Da hun taknemmeligt igen kunne lægge sig på sengen, rystede hun af feber og fik ind imellem kuldegysninger. Martin på to år og Kelly på ét, som begge var for små til at forstå, kravlede snart efter rundt på hende for at lege.

Midt på formiddagen var Margarets problemer vokset, for Kelly viste symptomer svarende til hendes egne, og han var krævende og irriteret. Som temperaturen steg, sank modet. „Hvordan kan jeg passe et sygt barn,” spekulerede hun, „når jeg selv har brug for, at andre tager sig af mig?” Da hun hørte det ringe på døren, var det en umådelig lettelse, for hun tænkte, at hvis bare nogen kendte til hendes vanskeligheder, ville hun sikkert få tilbud om hjælp.

Med den feberhede Kelly trykket tæt ind til sig, tumlede hun ud fra soveværelset med Martin klyngende sig til hendes morgenkåbe. Den besøgende var søster Cook, en nabo og aktivt medlem af wardet, og hun havde været meget venlig overfor hende ved hjælpeforeningsmødet sidste uge.

„Åh, søster Cook, hvor er jeg glad for at se dig!” Ordene kom snublende. „Jeg har det ikke godt, og nu ser det ud, som om Kelly også bliver syg.”

„Jamen, det er jeg da ked af at høre,” sagde søster Cook. Så fortsatte hun: „Jeg kom lige forbi, for at bede dig hjælpe mig i min hjælpeforeningslektie næste uge. Jeg er lærer i samfundslektierne, ved du nok.” Søster Cook rakte Margaret en lille seddel med nogle få maskinskrevne linier.

„Selvfølgelig,” mumlede Margaret med nedslagne øjne.

Søster Cook fortsatte i samme lette tone. „Tak skal du have, og nu må jeg videre. Søster McAllister og jeg skal ud som besøglærere i dag. Jeg håber, du snart vil føle dig bedre til pas. Farvel.”

Stolthed holdt Margaret fra at sige mere end et høfligt farvel, idet hun lukkede døren.

Hun gik som lammet ind i dagligsturen og satte sig på sofaen med Kelly i arme. I det hun prøvede ikke at græde, kikkede hun på den seddel, hun havde krammet i sin rystende hånd. Overskriften sagde med store bogstaver: „VÆR HYRDE FOR MINE FÅR” (Johs. 21:16). Modsætningen mellem ordene på sedlen og søster McAllisters opførelse

At lytte til eller at give mange lektier og holde en masse taler i kirkens møder er ikke noget bevis på retskaffenhed, medmindre vore handlinger viser, at vi efterlever eller adlyder de principper, vi hører og forkynder.

satte hende i en situation, hvor hun hverken kunne le eller græde. Hvor mange gange i dagens løb undlader vi at erkende og afhjælpe de virkelige behov i vor nærmeste omgangskreds? Hvor mange af Herrens får går umættede i seng om aftenen på grund af vores misforståede prioritering? Mens vi allesammen styrter til hjælp i en nødsituation, overser vi ofte de mindre i andres tilværelse . . . kriser, der ikke er mindre virkelige eller presserende eller betydningsfulde, fordi de er mindre dramatiske. Mange af os bliver så forudbeskæftigede med gode, etablerede kirkeprogrammer, at vi bliver ufølsomme over for uventede muligheder for at tilfredsstille sådanne meget menneskelige behov. Mens vi lykønsker os selv for alt det gode, vi gør, forbliver måske vores grundlæggende definition af, hvad det

betyder at gøre godt, i høj grad ufuldkommen.

For en del år siden præsenterede en dygtig lærer i en institutklasse på Utah State University en i høj grad motiverende lektie. Han lod eleverne skrive en liste over alle de ting, de mente, de gjorde for virkelig at efterleve evangeliet. De fleste lister indeholdt de sædvanlige svar som f.eks.: „Jeg overværer alle møder regelmæssigt.” „Jeg beder regelmæssigt.” „Jeg efterlever visdomsordet,” „Jeg studerer skrifterne,” Læreren påpegede meget effektivt, at næsten alle anførte aktiviteter ofte kun er forberedelser til efterlevelse af evangeliet og ikke nødvendigvis er beviser på virkelig at efterleve det.

At lytte til eller at give mange lektier og holde en masse taler i kirkens møder er ikke noget bevis på retskaffenhed, medmindre vore handlinger viser, at vi efterlever eller adlyder de principper, vi hører og forkynder. Hvis vi lytter til hundrede lektier om ærlighed men finder det „upraktisk” fuldtud at være ærlige og sandfærdige i hverdagen, hvor megen gavn har vi så haft af den tid, vi tilbragte i kirken?

Hvis vi efterlever visdomsordet til punkt og prikke, men derefter kun bruger det til at „bevise” vores overlegenhed over dem, der ikke overholder det, eller hvis vi kan skrifterne udenad, forfra og bagfra, men vore handlinger er ukærlige og intolerante, hvordan adskiller vi os så fra Bibelens farisæere?

Selv regelmæssige bønner placerer os ikke nødvendigvis i kategorien af aktive Kristi efterfølgere, medmindre disse bønner virkelig er en tovejs kommunikation med Herren, der resulterer i styrke og vejledning til udførelse af hans gerning. De allermost ivrige bønner, der kræver aflastning for de syge og sorgbetungede, forbliver kun ord, hvis vi har så travlt, at vi afviser et barn, som har brug

EN DAG AT HUSKE

Debra George

Da jeg var fire år gammel, boede vi i Melbourne i Florida ikke langt fra Cape Kennedy, hvor min far arbejdede. Mens vi boede der, gik jeg ofte over på den anden side af gaden for at besøge en virkelig dejlig familie, Cranstons, som fornylig var flyttet ind der. Jeg plejede at lege med deres yngste søn, Thad, som var på min alder. Til andre tider sad jeg og talte med mrs. Cranston, mens hun strøg eller lagde tøj sammen.

En dag spurgte jeg mrs. Cranston om hun havde lyst til at høre en historie. Det sagde hun ja til, så jeg fortalte hende

historien om Joseph Smith. Da jeg var færdig, så hun en smule forbavset på mig, men sagde at det var en pæn historie. Senere den dag spurgte mrs. Cranston min mor om det, fordi hun var forbavset over, at en lille pige kunne fortælle en historie så levende.

Mor fortalte hende en smule mere om kirken og inviterede hendes ældste søn til at melde sig ind hos ulveungerne, som hun var fører for og hvis ugentlige møder holdtes i vores hjem. Han gjorde det og klarede alle sine opgaver fint. Helle deres familie kom til vores månedlige flokmøder.

Senere inviterede vi hele familien over til en særlig familiehjemmeaften, og der viste missionærerne billebåndet „Mød Mormonerne“. Familien Cranston stillede spørgsmål om den og blev endnu mere interesseret, så missionærerne kom igen og underviste i lektierne. Et par måneder senere døbte min far samtlige medlemmer af familien, der var over otte år. Jeg husker, at søster Cranston græd efter dåbsmødet, fordi hun var så lykkelig over, at de alle var blevet medlemmer af kirken.

For nogle år siden overværede vores familie et fastemøde i Titusville i Florida, hvortil familien Cranston var flyttet. Søster Cranston var præsidentinde for hjælpeforeningen i deres ward, og hendes mand var vejleder for præsterne. Under mødet bar søster Cranston sit vidnesbyrd og sagde, hvor lykkelig og taknemmelig hun var for den dag for længe siden, da en lille pige fra nabolaget fortalte hende om Joseph Smith og hans åbenbaring. □

Der var engang en mand og kone, som elskede hinanden overmåde meget, og de ønskede så inderligt, at de kunne få et barn at holde om og kramme og at elske. Som tiden gik, og de ikke fik nogen børn, bad de ofte til vor himmelske Fader, om han dog ikke ville sende dem et særligt barn. Og vor himmelske Fader hørte deres bønner.

En dag kom der en telefonopringning til denne mand og kone. Deri fik de besked på at rejse til en fjerntliggende by for at træffe nogle mennesker, som sagde, at de havde et meget lille barn, som denne mand og hans kone kunne adoptere. Spændte og fyldte med forventninger foretog de rejsen i deres bil. Da de ankom til byen, tog de hen til et bestemt hus og der blev de ført ind i et værelse, hvor de så et lille bitte barn ligge i midten af en meget stor seng, ventende på

dem. Der findes virkelig sådan noget som kærlighed ved første blik, for da denne mand og kone så den lille dreng ligge der helt alene, blev de øjeblikkelig helt forelskede i ham. De tog ham med sig og elskede den lille så meget, at de talte om ham som deres egen elskede søn.

Og alligevel havde de til trods for deres store kærlighed til det lille barn en frygt i hjertet for, at de måske ikke kunne få lov til at beholde ham som deres eget barn. De måtte først mødes med en dommer og bede om lov til at adoptere ham på lovlig vis. For at dommeren kunne sikre sig at den lille dreng ville blive ordentligt passet, måtte han først finde ud af, om manden og konen elskede hinanden, om de havde et godt og lykkeligt hjem, og om de havde penge nok til at føde og klæde barnet.

Det tog tid for dommeren af

FRA VEN TIL VEN

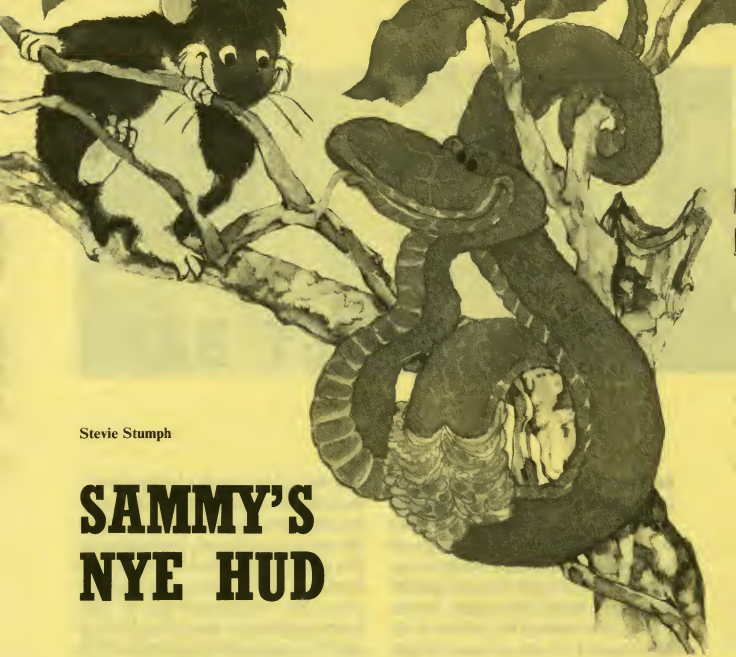
Eldste Theodore M. Burton

ET SÆRLIGT BARN

bedømme alle disse forhold, og imens voksede og voksede mandens og hans kones kærlighed til det lille barn. Til sidst gav dommeren sit samtykke til, at parret kunne adoptere barnet, og det blev så ordnet. Nu var barnet deres eget særlige barn, og deres frygt for, at han skulle blive taget bort fra dem, var borte. Og alligevel kunne dommeren kun give dem tilladelse til at have barnet så længe de levede her på denne jord. Men de elskede det barn mere end det! De troede på Jesus og vidste, at Jesus havde mere myndighed end dommeren. Jesus kunne give dem barnet for evigt og ikke bare for dette liv.

Efter at adoptionspapirerne var blevet underskrevne, og barnet havde fået navn, bragte parret deres søn med sig til ét af Guds templer. Der klædte de sig i hvidt tøj og også deres

lille dreng blev klædt i hvide klæder. Så knælede de allesammen ved alteret i templet. En mand, som havde en særlig myndighed, beseglede den lille dreng til hans nye far og mor, så familien kunne være sammen for evigt. Nu var denne dreng virkelig deres eget særlige barn, ikke blot for dette liv, men også efter døden. Hvis de alle gjorde det, der var ret, og elskede hinanden, kunne de alle komme til at leve sammen med Jesus i Himmelen. Nu var det barn virkelig deres ganske særlige barn! Jeg ved, at denne historie er sand, for jeg er den far, som elsker sit ganske særlige barn mere og mere for hver dag, og som mødre nu engang gør, elsker min kone ham endnu mere. Hvert eneste barn, som lever i en sådan familie, hvor der er kærlighed, kan også føle, at han eller hun er et ganske særligt barn. □

Stevie Stumph

SAMMY'S NYE HUD

Sammy Slange var travlt optaget af at kravle ud af sin gamle tørre hud, da Hosea Hamster sprang forbi. „Ha-ha!” lo Hosea. „Sammy du ser så sjov ud - ligesom en orm, der kravler ud af sit hylster.”

Sammy Slange vendte sig om mod sin gamle ven og svarede: „Slanger kaster altid deres gamle hud om foråret.”

„Jeg forstår ikke, hvorfor du skulle skifte din gamle hud ud. Jeg synes da den ser helt fin og god ud,” sagde Hosea.

„Hvert eneste år bliver jeg større, så min hud bliver for lille,” forklarede Sammy. „Om vinteren ligger jeg i hi, og der vokser en ny hud frem under den gamle, mens jeg sover. Når jeg vågner op om foråret, er min gamle hud helt tør. Den revner langs med maven, og jeg kravler ud af den. Det er ligesom at blive født hvert eneste år.”

Hosea så forbavset ud og svarede: „Det lyder sandelig farligt besværligt. Hvorfor strækker du ikke bare din gamle hud? Det er, hvad jeg gør.”

Se nu her!" Han pustede sine kinder ud og fik det lille, runde ansigt til at ligne en sjov bordtennisbold.

„Nej nej! Du forstår det ikke," råbte Sammy helt fortvivlet. „Min hud kan ikke strækkes, sådan som din kan. Den er nødt til at være hård og sej, så den ikke slides op, når jeg

kravler hen over skarpe sten. Min hud er nødt til at være stærk nok til at beskytte mig mod varmt sand og mod Gunnar Grævling, for ellers ville han bide gennem den med sine skarpe tænder."

„Jaså," svarede Hosea. „En hud der kan gøre alt det, kan ikke forventes også at kunne strække sig." Hosea satte sig på sine bagben og så Sammie vrikke og vride sig. Til sidst var hele den gamle hud kommet af. Idet Sammie kravlede fri af huden, gav han et suk af befrielse. „Ih hvor er jeg glad for at det job er ovre for i år. Ih, hvor er jeg sulten! Jeg er sulten nok til at æde en . . ." Hans fugtige øjne samlede sig om den plumpe lille hamster, der sad foran ham.

Hosea forstod, hvad han tænkte på. Hurtigt sprang han henad stien for at komme i sikkerhed. Han gjorde et ophold og vendte sig så for at sige: „Farvel så længe, Sammie. Vi ses senere - måske kan vi lege, når du har fået din aftensmad!" □

MOR KÆNGURU — DEN FØRSTE BARNEVOGN

Ved du, at en nyfødt kænguru sagtens kan ligge i en spiseske? Det er rigtigt, for sådan en lille kænguru måler mindre end $2\frac{1}{2}$ cm. i længden og vejer kun $1/30.000$ del af sin mors vægt eller omkring 1 gram. Alle kænguruer hører hjemme i Au-

stralien, men den røde slags er den største. Den hårløse, lyserøde og blinde nyfødte kænguru begynder instinktivt sin tur til sikkerhed i sin mors pung. Ved af al kraft at gribe fast i hendes pels, baner den sig vej hen til pungen på moderens mave. (Dyr, der har punge til at bære deres små børn i, kaldes pungdyr.) Så snart den lille er inde i pungen, griber den fat i moderens brystvorte eller mælkekirtel. Da den ikke selv

har kræfter til at suge mælken i sig, pumper moderen mælk i den lilles mund, idet den bruger nogle muskler, der har det specielle formål. Den lille sidder fast i moderens pung i op til seks måneder og er i stand til at ånde og derved undgå at blive

Carol Kapel

kvalt ved at benytte et enestående åndeapparat, der findes i den brystgivende kænguru.

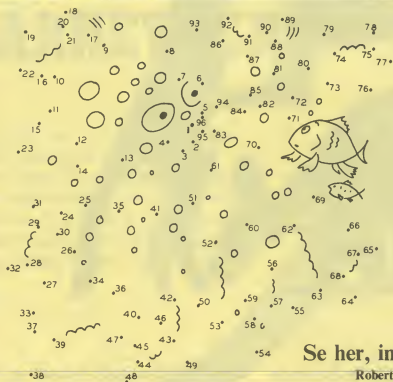
Når den lille er fem måneder gammel, har den udviklet en fin pels. Den kan kikke ud i verden fra pungens sikkerhed. Og somme tider, når moderen standser op for at græsse, hopper ungen ud og springer omkring på jorden og nipper små totter græs af. Ved det mindste tegn på fare skynder ungen sig tilbage til sin mor og hopper på hovedet ind i hendes pung for at undsløpe faren. Til trods for sin sky og stille natur kan en kænguru når det er nødvendigt forsvare sig ganske godt med sine enorme kraftige bagben og stærke hale.

Når kænguruungen vokser op, hopper den ofte omkring i nærheden af sin mor. Det hjælper til at styrke benene og udvikle de hoppeevner, der gør den i stand til at springe fra 3 til 9 meter, når den er fuldt udviklet. Til den tid tager den unge kænguru kun sin tilflugt til moderens pung, når alvorlig fare truer. Hvis moderen forfølges af en fjende, og hun mærker, at hun vil blive indhentet eller fanget, vil hun ofte løfte sit barn ud af pungen og omhyggeligt slynge den ind under en busk eller et andet sted, før hun fortsætter. Når faren er ovre, vender hun tilbage og befrier sit ventende afkom.

Man kan sige, at en moder-kænguru er naturens allerførste barnevogn!

BARE FOR SJOV

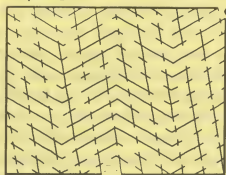

Se her, ingen hænder!

Roberta L. Fairall

Labyrint

Walt Træg

Ud

Træk en linie fra Ind til Ud uden at krydse nogen af de sorte streger.

for at blive lyttet til, eller en syg nabo, som behøver hjælp.

Det er ikke nok blot at læse, lytte eller komme til møder eller gøre et godt indtryk på andre. Det er positive handlinger for og sammen med Herrens børn, der tæller mest. I Jakobs Brev læser vi: „Vær ordets gører, ikke blot dets hørere” (Jakob 1:22). At „gøre” hans ord betyder at bryde sig så meget om dem, der er omkring os, at vi bliver involveret nok til at se bag facader og fejl og ind i deres hjerter. Det betyder at være interesseret nok til at forandre vore planer, at lade noget komme på tværs, at komme for sent til en aftale, hvis det er nødvendigt for at kunne hjælpe nogen, der er i nød.

Selvølgelig er det vigtigt strengt at overholde loven, og det kan føre os til en tilstand, hvor vi har Herrens Ånd og forståelse af loven. Som Frelseren sagde: „Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet.” (Matt. 23:23)

Mange sidste dages hellige har haft oplevelser, der illustrerer, hvordan hele tilværelser er blevet forandrede på grund af muligheder for på denne måde at vise omsorg for andre. Den her berettede historie er sandfærdig, men navnene er blevet forandret.

Søster Lawsons dag havde været lang og travl, fyldt som den var med foredrag, rejser og detaljer. Om aftenen holdt hun en tale om moral for de unge piger i Long Beach stav. Der var specielt én pige, som var stærkt bevæget over og bekymret ved budskabet.

Efter mødet omringedes søster Lawson af unge piger, som ønskede at tale med hende. Joyce sad alene, betænkelig ved at slutte sig til de andre og alligevel tøvede med at tage afsted. Hun ventede ubemærket på bageste række, indtil de andre var gået. Det var sent. Søster Lawson var træt og ivrig efter at komme hjem til sin familie, og hun havde en lang køretur hjem.

Stavledeerne var igang med at slukke lysene og lukke bygningen. Joyce var nervøs og ubeslutsom og begyndte flere gange at gå, mens søster Lawson samlede sine ting sammen. Så rejste hun sig pludselig og med fast stemme spurgte hun: „Søster Lawson, må jeg have lov til at tale med dig?” Søster Lawson glemte, hvor træt hun var, tog Joyce under armen, og sammen gik de ud og satte sig på trappen uden for bygningen og betragtede de sidste ledere tage afsted. Og så fortalte Joyce sin historie. Hun var på nippet til at begå en alvorlig fejtagelse, der kunne have forårsaget permanent ødelæggelse af hendes tilværelse. Søster Lawsons råd og hjælp forebyggede, at det skete.

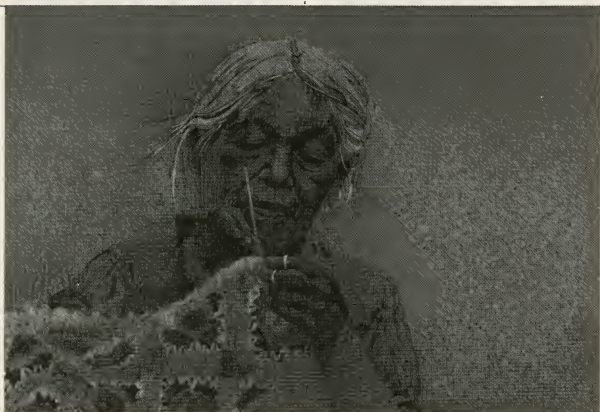
Joyce boede omkring 80 km. i den modsatte retning, så den aften måtte søster Lawson køre ekstra 160 km. for at køre Joyce hjem. Hun brugte hver eneste kilometer til at lytte til Joyce' følelser, udtrykke sin medfølelse og venligt øve sin indflydelse på Joyce, så hun kunne forstå alvoren af det, som hun havde været ved at gøre. Da Joyce stod ud af bilen, lovede hun søster Lawson, at hun ville fortælle sine forældre om sit problem, og at hun aldrig igen ville bringe sig i et sådant forhold.

Nogle få år senere blev søster Lawson under et besøg i Los Angeles templet overrasket, da en strålende ung brud løb hen til hende og omfavnede hende. „Du husker mig ikke, vel?” spurgte bruden. „Jeg er Joyce, den pige, som du reddede fra at begå en forfærdelig fejltagelse for fem år siden i Garden Grove. Søster Lawson, det er, fordi du brugte tid på at lytte til mig og til at hjælpe mig, at jeg er her for at blive viet på den rigtige måde.” Glæden ved at vogte Mesterens får er stor, og behovet for ydmyge hyrder er voldsomt. „Vær ordets gører, ikke blot dets hørere.” (Jakob 1:22) □

En dramatiseret genfortælling af en virkelig begivenhed

O KIN YAN CANTE

Yvonne P. Rempp

Min mors navn betyder „Venligt Hjerte” Og det lærte mig de mest betydningsfulde lektier i livet.

O Kin Yan Cante var min mors navn. Det betyder „Venligt Hjerte” på mit folks sprog, selv om de fleste mennesker i vores lille by i Nevada kender hende som Virginia. Hendes indianske navn passede bedst på hende. Hun er så stilfærdig som en forårmorgen før solopgang, udholdende i opfyldelsen af de opgaver, hun har stillet sig selv, og hun tænker altid på, hvordan hun kan hjælpe andre. Hun er taknemmelig for livet!

Min far, der var hvid, døde for mange år siden; og min mor, som ikke havde nogen egentlig uddannelse måtte kæmpe meget hårdt, for at vi kunne overleve. Det var vores fattigdom, ikke vore forældres ægteskab, der skilte os fra andre. Der var mange familier som vores, og de andre mennesker i byen var venligtsindede, afslappede, og gav kun sjældent udtryk for classeskel. For en halv snes år siden bragte missio-

nærerne et budskab, der gjorde indtryk på O Kin Yan Cantes venlige hjerte og gav hende en sådan forståelse og indsigt, at hun endog forandredes i det ydre. Den atmosfære af fred og kærlighed, som hun bringer med sig, er åbenbar og værdifuld.

Det viste sig endog i hendes arbejde. Om mandagen gjorde hun rent for mrs. Wilson, mrs. Brown og mrs. DeCroy. Om tirsdagen strøg hun for mrs. Draper og mrs. Blackburn. Men om onsdagen gik hun til mrs. Price. Hun havde haft et hjerteanfald flere år tidligere og var invalide - og meget fattig. Hver uge sagde mrs. Price: „Jeg skal nok betale dig næste uge.” Og min mor svarede uvægerligt: „Du betalte mig for meget sidste uge, så jeg skylder dig noget mere arbejde. Tænk ikke på penge nu.” Jeg vidste, at min mor aldrig havde fået noget for sit arbejde dér, men hun forklarede venligt, at mrs. Price behøvede hjælp, men samtidig måtte hun bevare sin ære. O Kin Yan Cante sørgede for begge dele. Onsdagene var noget særligt, også af en anden grund: Hjælpeforeningsmøderne. O Kin Yan Cante elskede sit nære samvær med søstrene og kunne beundrende udbrude: „Kan I tænke jer, mig, som aldrig har gået i skole, siddende dér med folk, som kan fortælle om noget så fjernt som himmelen? Jeg føler mig så betydningsfuld, når jeg går til de møder og også bagefter.” Hun plejede hele ugen at nynne den musik, hun havde hørt i hjælpeforeningen.

Torsdag gjorde O Kin Yan Cante rent i baglokalet til vores bys eneste forretning. At flytte rundt på alle de tunge sække og kasser var ødelæggende for ryggen, men det var bedre betalt end hendes andre opgaver - nok til at købe vores fødevarer.

Om fredagen syede og lappede hun for folk. Om lørdagen bagte hun til selska-

ber. Søndagen var hendes hviledag, og hun lyttede opmærksomt om eftermiddagen mellem søndagsskolen og nadvermøde, når jeg læste højt for hende. Jeg ønsker nu, at jeg havde været mere opmærksom på hendes længsel efter kundskab og viden.

Måske kom den største fristelse i mit liv den dag, en pige i skolen tilfældigt spurgte mig, hvem den lamanit var, som jeg havde fulgtes med. Det var min mor; og pludselig forstod jeg, at jeg ikke så ud som en indianer men som en renlivet hvid. Jeg løj ikke men sagde noget afværgende: „Åh, det var jo O Kin Yan Cante,” og gik straks over til et andet emne.

Den viden lå stadig i dvale ét eller andet sted i baghovedet, da jeg pakkede mine ting for at begynde en sygeplejerskeuddannelse i Salt Lake City. At gå på universitetet var en drøm, der lå udover hvad min mor havde kræfter til at gennemføre og at opleve, at det skulle lykkes for mig, var lige spændende for os begge. Jeg arbejdede hårdt og kunne lide skolen; da lejlighed bød sig for et sommerjob i fødeafdelingen, tog jeg det, og O Kin Yan Cante accepterede, at jeg gjorde det, skønt jeg vidste, hvor stærkt hun havde glædet sig til at se mig igen. Men det betød nok penge til at betale mine udgifter hele skoleåret.

Det efterår bragte en anden familie fra vores by deres datter til skolen. De insisterede på at tage O Kin Yan Cante med på turen. Der var rigelig plads til hende i det hjem hos nogle bekendte i Salt Lake City, hvor de skulle overnatte. Hendes vægninger blev overvundet, fordi hun i virkeligheden så gerne ville se mig.

Men mit ønske om at træffe hende blev næsten overtruffet af mine betænkeligheder ved at lade andre se os sammen. Med min manglende selvbevidsthed havde jeg aldrig nævnt, at jeg var halvt indianer, til trods for, at én af de mest

populære piger i skolen - og én af mine gode veninder - var lamanit fra Arizona. O Kin Yan Cante ringede straks de kom til byen, og hendes stemme var rolig men træt. (Hun havde aldrig tidligere været mere end 200 km. væk fra sit hjem og kun været i Reno i Nevada to gange i hele sit liv, og da kun til familiebegrovelser.) Jeg tog en taxi til huset - et stort hvidt hus med grønt tag, klippede hække og en meget velplejet have - og en mand til at passe døren! Jeg havde aldrig før set en sådan rigdom. Jeg omfavnede min mor, der ventede lige indenfor døren med de første tårer, jeg nogen sinde har set hende udgyde.

Men jeg så også menneskene i huset stirre chokerede på os. De havde nok aldrig før set en lamanit, og jeg, hendes egen datter, så på hende med deres øjne og følte mig tage afstand fra hende.

Vores venner fra Nevada konfererede hurtigt med værtsfolkene, og O Kin Yan Cante blev anbragt ved middagsbordet sammen med os, i stedet for i køkkenet, sådan som de først havde planlagt det; men jeg følte mig fuldstændig isoleret under måltidet, brændende af skam og ydmygelse - ikke på deres, men på min mors vegne. Til natten fik hun udleveret en pude, et tæppe og en feltseng i køkkenet.

Vores Nevadaverter bestemte sig til at vende tilbage næste morgen i stedet for at tilbringe et par dage i byen som planlagt. O Kin Yan Cante havde altid ønsket at se templet, men hun fik ikke lejlighed dertil. Jeg kunne ikke sige noget; men hun glattede min pande med sin gyldentbrune hånd og sagde: „Bliv alt, hvad du kan, min datter; bliv lige som disse fine folk, som er så venlige mod mig.” Hun mente det virkelig; En kniv kunne ikke have skåret så dybt. Efter at hun var taget afsted, kunne jeg ikke standse min gråd.

Jeg tilbragte næste sommer hjemme og

fik af en ven at vide, at O Kin Yan Cante var i gang med fremstillingen af et smukt sengetæppe, et meget kompliceret arbejde, som hun havde påbegyndt efter at være vendt tilbage fra Salt Lake. Min ven mente, at det var en gave til mig, men jeg havde aldrig set det, og O Kin Yan Cante havde aldrig talt om det.

En aften kunne jeg ikke sove og stod op og fandt hende i gang med at arbejde i det svage lys på et pragtfuldt sengetæppe - med røde og lyserøde roser anbragt i hvide firkanter og omgivet af små grønne blade.

„Næh, mor!” udbrød jeg. „Er det til mig?”

„Nej.”

Jeg vidste, at jeg ikke burde spørge mere. Da jeg gjorde mig rede til at tage tilbage til skolen, pakkede O Kin Yan Cante elskeligt og forsigtigt tæppet ned i en æske. „Vil du være så venlig at give dette til de mennesker i Salt Lake, som lod mig sove i deres hjem?” spurgte hun. „Det er min tak for sidst.”

Jeg brød ud i tårer. „De var onde mod dig. De var nogle rigtige snobber. De fortjener ikke noget,” snøftede jeg.

Stilfærdigt sagde min kærlige mor: „Jeg er medlem af kirken. Den lærer os en bedre måde. Vi skal tilgive; og hvor ofte har vi lejlighed til at gengælde uvenlighed med noget godt? Jeg har gjort det, som min Frelser og dem, der er i riget, ville have, jeg skulle gøre. Prøv ikke at give plads for dårlige følelser; bed for dem og hjælp dem.”

Jeg vendte mig med tårerne trillende ned ad kinderne. Jeg var tavs. Min mor havde ikke blot tilgivet dem men også mig for at have været flov over hende. Men hvordan kunne jeg tilgive mig selv?

Men også det var min mors venlige hjertes gave. Hun havde givet mig både et lamanitisk og et hvidt navn. Og mit lamanitiske navn „Twanica” betyder „vilig til at prøve”. □

AFGØRELSER BESTEMMER ENS SKÆBNE

Ældste Thomas S. Monson
De tolv Kvorum

Ungdommen af i dag står over for kolossale afgørelser. Verden, hvori vi lever, er ikke imaginær, ingen eventyrverden. Det er i høj grad en verden, hvor man må kæmpe sig frem, og den vil kræve det allerbedste, I kan bringe den, og den er rede til at belønne jer, når I yder jeres bedste.

Det er vigtigt at erindre sig denne højtidelige sandhed: Lydighed mod Guds lov bringer frihed og evigt liv, hvorimod ulydighed bringer slaveri og død.

Det blev sagt af én for mange år siden, at historien påvirkes af tilsyneladende små afgørelser, og sådan er det også med menneskers tilværelse. Vor tilværelse vil afhænge af de afgørelser, vi træffer - for afgørelser bestemmer ens skæbne. Afgørelser medfører evige konsekvenser; for eksempel den afgørelse, som blev truffet af folk på profeten Noas tid, da de lo og gjorde nar og hylede op, da denne

Guds profet byggede et fartøj, kaldet en ark. Men de holdt op med deres leen og deres hylene, da regnen begyndte, og da regnen undlod at ophøre. De havde truffet en afgørelse stik imod Guds profets instruktioner, og de måtte betale for den afgørelse med deres liv. Jeg tænker på Lamans og Lemuels beslutning, da de fik befaling til at gå og skaffe Labans plader. Hvad siger optegnelsen, at de gjorde? De knurrede og sagde: „Det er et vanskeligt hverv, der er blevet pålagt os” (1. Nephi 3:5), og de besluttede sig til ikke at adlyde den befaling - og de mistede den

De beslutninger du træffer er afgørende for den kurs dit liv vil følge.

velsignelse. Men Nephi reagerede anderledes, da han modtog befalingen. Han udtalte dette meget smukke: „Jeg vil gøre det, som Herren har befaleet.” (1. Nephi 3:7) Og det gjorde han; og han modtog den højt skattede belønning, der kommer ved lydighed. Tænk på den 14-årige drengs beslutning efter at have læst, at om nogen savner visdom, så skal han bede til Gud, „der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet” (Jakob 1:5). Han traf den beslutning at prøve denne udtalelse af Jakob. Han gik ind i lunden og bad. Var det en mindre beslutning? Nej - det var en beslutning, der har påvirket hele menneskeheden og specielt alle os, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I løbet af det 13. århundrede blev der truffet en anden vigtig beslutning, da de mongolske horder fejede ind over Europa fra den del af verden, som vi nu kender som Tyrkiet og Iran. De stod ved byen Wiens porte; det så ud, som om det vestlige Europa og dets civilisation var dødsdømt, da de mongolske horders leder, Subedei, stod der, parat til at føre sit ryttere frem for at tilintetgøre den vestlige kultur. Men så skete der noget. Et bud fra Mongoliet bragte nyheden om, at den store Khan, Ogedei, var død; og Subedei måtte træffe beslutning om, hvorvidt han skulle fortsætte og erobre det vestlige Europa eller vende tilbage til Mongoliet og aldrig igen true Vesteuropa. En lille afgørelse, men overvej dens konsekvenser. Når jeg læser historien om den an-

den verdenskrig, tænker jeg på, at måske én af dens største afgørelser var den, som general Eisenhower og hans øverste stab traf om at ville invadere Frankrig på Normandiets kyster. Fjendens generalstab var blevet ledet til at tro, at invasionen ville finde sted ved Calais, og de havde derfor placeret deres bedste forsvar netop der, parate til at jage landings-tropperne tilbage ud i vandet.

Denne forsvarsstrategi viste sig at være forkert. Landingstropperne gik i land på Normandiets kyster, gennetrængte forsvarsværkerne, og før fjendens angrebstropper kunne nå dem, havde de endeligt indtaget kystegnene, og den anden verdenskrig gik mod sin slutning. En beslutning havde bestemt skæbnens gang.

Ethvert ungt menneske, ja, i virkeligheden enhver af os, har ansvaret for at træffe livsvigtige beslutninger. Vore afgørelser drejer sig måske ikke om at invadere Normandiets kyst, og heller ikke om at ride sammen med de mongolske horder mod Wiens porte; og vi vil ikke blive bedt om at træffe helt den samme beslutning, som folk måtte på Noas tid. Men der er visse beslutninger, som I unge mennesker må træffe. De er alle sammen vigtige.

Hvad er de tre vigtigste beslutninger? Først, hvordan skal min tro være? For det andet, hvem skal jeg gifte mig med? For det tredje, hvad skal min livsgerning være? Først, hvordan skal min tro være? Jeg føler, at vi bør sætte vor lid til

Herren, at enhver af os bør have ansvar for selv at finde ud om dette Jesu Kristi evangelium er sandt. Når vi læser Mormons Bog og de andre standardværker, når vi prøver deres lærdomme, vil vi kende lærdommen, for det er vort løfte; vi vil vide, om den er af mennesker eller kommer fra Gud (se Joh. 7:17). Vore undersøgelser kan få vidtrækkende konsekvenser.

I perioden fra 1959 til 1962 havde jeg det privilegium at præsidere over den Canadiske mission med hovedkvarter i Toronto. Der havde søster Monson og jeg den vidunderlige mulighed for at arbejde med 450 af de bedste unge mænd og unge piger i hele verden. Fra denne særlige oplevelse vil jeg gerne fortælle om en begivenhed, som indtraf for søster Monson, og som fik vidtrækkende betydning. En søndag var hun den eneste tilbageværende i det ellers så travle missionshjem. Telefonen ringede, og den, der ringede op, talte med hollandsk accent og stillede spørgsmålet: „Er det Mormonkirkens hovedkvarter?“ Søster Monson svarede, at det var det, for såvidt Toronto angik, og sagde så: „Kan jeg hjælpe Dem?“ Svaret i telefonen lød: „Ja. Vi er kommet fra vort fædreland Holland, hvor vi havde lejlighed til at høre noget om mormonerne. Vi vil gerne vide mere.“ Søster Monson, der er en god missionær, sagde: „Vi kan hjælpe Dem.“ Og så sagde den dame, som havde ringet op: „Vi har skoldkopper i hjemmet; og hvis

De kan vente, til børnene har det bedre, vil vi meget gerne have, at missionærerne kommer og besøger os." Søster Monson sagde, at det skulle hun nok sørge for, og dermed sluttede samtalen.

Begeistret fortalte hun missionærerne i vores stab: „Her har vi en gylden henvisning,” og det var missionærerne enige med hende i. Og så gjorde de, som nogle missionærer gør, de udsatte at besøge familien.

Dage blev til uger, og der gik adskillige uger. Søster Monson spurgte: „Vil I besøge den hollandske familie i aften, ældster?” Og ældsterne svarede: „Tja . . . vi har for travlt i aften, men vi skal nok gøre det snart.”

Og efter nogle få dages forløb sagde søster Monson igen: „Hvordan med min hollandske familie? Vil I

besøge dem i aften?” Og igen lød svaret: „Hm. . . vi har for travlt i aften, men nu skal vi nok planlægge et besøg.” Til sidst sagde søster Monson: „Hvis I ikke er i stand til at besøge den hollandske familie i aften, så vil min mand og jeg aflægge besøg der,” hvortil ældsterne svarede: „Jamen, vi skal nok få det gjort i aften.”

Og så besøgte de en dejlig familie. De belærte dem om evangeliet. Samtlige medlemmer af familien blev medlemmer af kirken. Familien var Jacob de Jager-familien. Bror de Jager blev præsident for et ældstekvorum. Hans arbejdsgiver, det kæmpemæssige Philips Co., forflyttede ham til Mexico, hvor han tjente kirken med stor ære. Senere blev han rådgiver til forskellige missionspræsidenter i Holland; og derefter blev han

regionalrepræsentant for De Tolv; så blev han medlem af De halvfjerdeds' første Kvorum og virker som område-administratør for arbejdet i det sydøstlige Asien.

Jeg stiller spørgsmålet: Var det en vigtig beslutning at træffe for de missionærer, som besøgte familien de Jager? Var det en vigtig beslutning for søster Monson at sige:

„Hvis I ikke besøger dem i aften, så vil vi gøre det?” Var det en vigtig afgørelse for de Jagers at ringe til missionens hovedkvarter i Toronto? Og sige: „Kan vi få missionærer til at besøge vort hjem?”

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse beslutninger fik evige konsekvenser, ikke blot for de Jagers men for mange andre mennesker også, for her er en mand, som kan forkynde evangeliet på engelsk, tysk, hollandsk, spansk og indonesisk, og nu er han ved at lære at forkynde på kinesisk. Jeg stiller spørgsmålet: „Hvad skal vores tro være?”

Vores omvendelse er måske ikke så dramatisk som bror og søster de Jagers, men for hver enkelt vil det være lige så vitalt og lige så vidtrækkende og lige så varigt.

Det, som vi tror på, er en meget betydningsfuld sag. Lad os alvorligt betragte vores ansvar for at søge efter sandheden.

Til jer kommer et andet spørgsmål: „Hvem skal jeg gifte mig med?” Må jeg gøre det til noget helt personligt for mig? Ved en fest for det nye hold på University of Utah dansede jeg med en pige fra West High School, da en ung

dame fra East High School dansede forbi med sin partner. Hendes navn var Frances Johnson; jeg kendte hende ikke på det tidspunkt. Jeg så blot på hende én gang og blev klar over, at her var der en ung pige, som jeg gerne ville møde. Men hun dansede bort, og jeg så hende ikke igen i tre måneder. Da jeg så en dag stod og ventede på en bus på 13. Øst og 2. Syd i Salt Lake City, kunne jeg ikke tro mine egne øjne. Der var den unge pige, som jeg havde set danse hen over gulvet, og hun stod sammen med en anden pige og en ung mand, som jeg huskede fra mine tidligere skoledage. Uheldigvis kunne jeg ikke huske hans navn. Jeg måtte træffe en beslutning, og jeg tænkte ved mig selv: „Denne beslutning kræver mod. Hvad skal jeg gøre?” Jeg blev klar over sandheden af udtrykket: „Når tiden for beslutning kommer er det for sent at forberede sig.” Jeg trak vejret dybt, samlede alt mit mod og gik lige på. Jeg gik hen til den unge mand og sagde: „Hej, gamle skolekammerat fra mine første skoledage,” og så sagde han til mig: „Jeg kan ikke rigtig huske dit navn.” Jeg fortalte ham hvad jeg hedder, og han fortalte hvad han hed. Derpå introducerede han mig for den pige, som senere blev min hustru. Den dag skrev jeg et notat i min lommebog om at besøge Frances Beverly Johnson, og det gjorde jeg. Den beslutning var én af de vigtigste beslutninger, jeg nogen sinde har truffet. Unge mennesker, som

er i denne særlige periode af deres liv, har ansvaret for at træffe lignende beslutninger. De har den alvorlige forpligtelse at vælge den, som de vil gifte sig med - og ikke bare gå ud med.

Ældste Bruce R. McConkie sagde: „Intet er vigtigere end at gifte sig med den rigtige, på det rette tidspunkt, på det rette sted og ved den rette myndighed.” Vi håber, at I vil undgå alt for hurtige forlovelser. Det er vigtigt, at I hver især lærer vedkommende godt at kende, som I planlægger at gifte jer med, så I kan være sikre på, at I begge ser hen ad den samme snævre vej med det samme evige perspektiv i tankerne.

Lad mig nu gå over til det tredje spørgsmål: „Hvad skal min livsgerning være?” Jeg har rådet mange hjemvendende missionærer, som har stillet det spørgsmål. Ofte finder vi, at missionærer prøver at efterligne deres missionspræsident. Hvis han er pædagog, er der mange missionærer, der vil være pædagoger; hvis han er forretningsmand, vil mange af missionærerne ønske at studere handel; er han læge, vil mange af hans missionærer være læger, for de ønsker ganske naturligt at efterligne den mand, som de respekterer og beundrer. Mit råd til hjemvendende missionærer og til ethvert ungt menneske er, at man skal studere og berede sig til sin livsgerning på et område, som man er glad for, for man kommer til at bruge en stor del af sit liv på det område. Jeg mener, at det bør være et

område, der kan udfordre jeres intellekt og et område, der vil kræve maksimum udnyttelse af jeres talenter og evner; og endelig mener jeg, at det bør være et område, der kan give jer tilstrækkeligt økonomisk udbytte til at sørge for jeres partner og jeres børn.

Det er meget at forlange af et arbejde; men jeg bærer vidnesbyrd om, at disse kriterier er meget vigtige, når man skal vælge sin profession. Jeg citerer, hvad præsident David O. McKay har sagt: „Det er dig, der skal bestemme, om du vil gøre det eller du vil lade være . . . om du vil prøve at nå det fjerne mål, eller du vil være tilfreds med at stå der, hvor du er.” („It's Up to You” i Clinton T. Howells *Design for Living*, New York 1970, s. 30)

Tilstrækkelig forberedelse fremhæver evnen til at tænke og til at bestemme sig. Vi ser mange mennesker, som er villige til at undskylde deres fiasko. I den første del af anden verdenskrig måtte én af de store ledere af de allieredes styrker, grev Slim fra England, træffe en uhyre vigtig beslutning. Længe efter krigen udtalte han dette om den beslutning, han traf i slaget om Khartoum i 1940: „Som så mange andre generaler, hvis planer er gået galt, kunne jeg finde masser af undskyldninger, men kun én eneste årsag - mig selv! Da der var to muligheder for handling, jeg kunne vælge, valgte jeg ikke, som en god befalingsmand burde, den dristigste, men jeg valgte den anden, fordi jeg var bange.”

Jeg opfordrer jer til ikke at være bange. Jeg håber, at I ikke vil sige: „Jeg er ikke dygtig nok til at studere til elektroingeniør; så derfor vil jeg studere noget mindre krævende.“ „Jeg kan ikke tvinge mig selv til at studere så vanskeligt et emne eller dette omfattende studium, så jeg må hellere vælge noget, der er lettere.“ Jeg trygler jer om at vælge den vanskelige vej og bruge jeres talenter til det yderste. Vor himmelske Fader vil gøre det muligt for jer at fuldføre jeres opgaver. Hvis én kommer til at snuble, hvis én vælger et kursus og får mindre end den højeste eksamen, så håber jeg, at en sådan ikke vil lade det blive skuffende for ham eller hende. Jeg håber, at han eller hun vil hæve sig op og prøve påny.

Tænk over det som admiral Chester W. Nimitz oplevede. Da han tog sin eksamen, fik han tildelt en gammel, udslidt destroyer som sit første skib. Den havde navnet Decatur. Det var lige akkurat, at han kunne gøre den gamle destroyer klar til at sejle og på én af dens første ture sejlede Nimitz skibet på grund. Det førte til en øjeblikkelig krigsret. Havde Chester Nimitz ikke været den slags mand, han var, kunne det slag have ødelagt hans karriere. Men hvad gjorde han? Han lagde det slag bag sig og arbejdede videre for at blive kommanderende admiral for den største sømagt, der nogen sinde er blevet samlet i denne verden - Stillehavsflåden. Han viste alle og

enhver, at en enkelt fiasko ikke kunne holde en god mand nede. Hvordan skal min tro være? Hvem skal jeg gifte mig med? Hvad skal være min livsgerning? Jeg er så taknemmelig over, at vi ikke behøver at træffe afgørelser uden himmelsk hjælp. Alle kan få vejledning og råd fra vor himmelske Fader, hvis vi stræber derefter. Jeg vil opmuntre til at læse og forstå det 9. afsnit i Lære og Pagter. Det er et afsnit, der ofte overses, men som har en lektie for os allesammen. Når vi overvejer at træffe en afgørende beslutning, må jeg så foreslå, at vi går til vor himmelske Fader på den måde, som profeten Joseph antydede, at Herren havde tilrådet ham. Herren sagde til Oliver Cowdery gennem profeten Joseph i det 9. afsnit:

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad. Men se, jeg siger dig: Du må ud-tænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt.”

(L&P. 9:7-9)

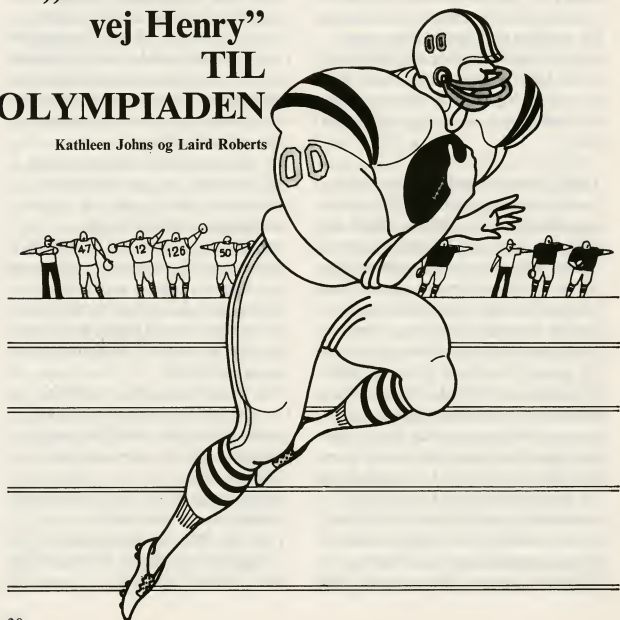
Sådan er også den inspirerede vejledning for os i vor tid.

(Fra *New Era* for september 1977, s. 6 og *Church News*, 4. aug. 1979 samt 14. juli 1979.) □

Wrong Way Henry

„Den forkerte
vej Henry”
TIL
OLYMPIADEN

Kathleen Johns og Laird Roberts

Wrong Way Henry

Har du nogen sinde haft fiasko, når du helt desperat ønskede at få succes? Hvis du har, kan du identificere dig med „Den forkerte vej Henry”.

Tolv år gamle Henry Marsh elskede at spille fodbold, (amerikansk) så da hans skolehold vandt statens mesterskab i Texas og skulle spille i den årlige serie mod vinderne i nabostaten Oklahoma, så alting lyst ud. Det var en stor dag for denne dreng.

Henry havde set sine holdkammerater løbe med, sparke til og kaste bolden hen mod målet for enden af banen i de første tre halvlege af spillet. Sent i den sidste halvleg da de to hold havde lige mange points, blev han endelig sendt ind på banen, parat til at kæmpe mod hele verden. Det andet hold sparkede bolden ned ad banen mod målet, mens Henrys holdkammerat, modtageren, kastede sig ned for at komme under den og gribe den. Og så skete det pludselig! Modtageren greb forkert og den smuttede lige i hænderne på Henry, til større forbløffelse for Henry end for nogen anden på banen.

Dette var den største chance i hans korte fodboldkarriere. Med tilskuernes råb ringende i ørene tøvede han kun et sekund, før han løb ned ad banen, så hurtigt han kunne. Han kunne ikke tro det - banen var helt fri! Tilskuerne kunne heller ikke tro det, mens de så ham løbe den gale vej. Heldigvis var Iklahomaholdet så forbløffet, at de standsede ham, før han var kommet ret langt. Men de måtte indrømme, at han kæmpede meget hårdt imod. Pludselig lød tonen i tilskuernes råben anderledes i Henrys ører, da han forstod, hvad der var sket. Hvis ydmygelse har en lyd, så var det den.

Fle år er gået, og tilskuernes råben har fået en anden lyd for „Den forkerte vej Henry”. Nu husker han de pragtfulde lyde fra det olympiske stadion i Montreal i Canada, da han stod sammen med de andre sportsfolk og repræsenterede De Forenede Stater ved Olympiaden i 1976.

Historien om, hvordan Henry banede sig vej fra junior high skolens fodbold til Olympiaden, beviser, at det ikke så

meget er hvor stor en fejl man begår, som hvor godt man står, når man kommer op igen. I 8. klasse, som 13-årig, blev han nr. 7 ved statens konkurrence for distanceløbere. I 9. klasse løb han 16 km. under den daglige træning. . . . Efter at han med sin familie var flyttet til Hawaii, blev han statens champion. Men det var ikke let for Henry. I sit første år på BYU kvalificerede han sig ikke engang til det omrejsende sportshold.

Da hans træner ikke vidste, hvad han skulle stille op med ham, spurgte han: „Hvorfor sætter vi ikke Marsh på holdet i forhindringsløb?”

Forhindringsløb er et krævende 3,2 km. langt løb, afbrudt af adskillige hække og et vandhul, man skal springe over. Det år kom Henry ind på 7. pladsen i kamp mod sine kammerater. Det så ud til, at han havde fundet sin rette plads.

For Henry var en mission ikke noget at betænke sig på. Det var noget han havde ønsket så langt tilbage, som han kunne huske. Da kaldelsen kom, var der ikke nogen tvivl.

Efter to år i missionsmarken vendte en ny Henry Marsh tilbage. Hans muskler var blevet lidt blødere, men indvendig havde han fået en ny styrke - en styrke der gjorde ham anderledes i alt hvad han foretog sig. Når han nu tænker tilbage, siger Henry: „Hvis jeg ikke var taget på mission, ville jeg aldrig være kommet med til Olympiaden.”

Men han måtte stadig bevise sit eget værd. Han havde ingen penge til hjælp til studierne, og trænerne ventede sig ikke alt for meget af ham. I nogen tid løb han kun, fordi han kunne lide det. Han spekulerede. Kunne han kvalificere sig til holdet? Var han god nok? Ville det være det hele værd?

I januar det år sprang han fra holdet, da to andre forhindringsløbere kom ind. Bagefter tog han et langt overblik over situationen og sagde til sig selv: „Henry,

du vil aldrig finde ud af hvor god du er, før du går til den og prøver.” En uge senere var han tilbage på holdet.

Det var vendepunktet for Henry som konkurrencesportsmand. Han havde stadig lejlighedsvis fiaskoer, men han syntes at klare sig bedre for hver gang efter en fiasko. Ved et løb, der reklameredes som et før-Olympiadeløb, vandt han med 22 sekunder foran sine nærmeste konkurrenter. Ved de olympiske lege i Montreal var han det eneste medlem af De forenede Staters hold, der kvalificerede sig til finalen i forhindringsløb.

Henry måtte knibe sig selv for at være sikker på, at det ikke var en drøm: De olympiske Lege, hilse på De forenede Staters præsident, træffe nogle af verdens bedste sportsfolk og så selve konkurrencen. Han sluttede som nummer 10 i forhindringsløb og forbedrede sin egen rekord med fire sekunder. Den bedste alder for en forhindringsløber er omkring 29 år, og som 21-årig var Henry den næstnyeste konkurrencedeltager.

Og så den 8. juli 1979 vandt Den forkerte vej Henry en guldmedalje i forhindringsløbet ved de panamerikanske lege i Puerto Rico. Hans tid var 8:43.5. (Hans bedste tid er 8:21.5.) „Dette er bestemt højdepunktet i min karriere,” sagde Marsh.

Tre uger senere vandt Henry sin anden guldmedalje på mindre end tre uger i international konkurrence, idet han vandt 3000 meter forhindringsløbet i de russiske Spartacade lege den 25. juli. I de russiske lege, omfattende 15 større sovjetrepublikker som et stævne før Olympiaden, gjorde Marsh, hvad tilskuerne kaldte „en fantastisk ekstra anstrengelse” i opløbet for at vinde i tiden 8:28.09. Med hensyn til Olympiaden i 1980 siger Henry ganske enkelt, at for ham er hans mål noget, der afgøres dag for dag. „Mit mål,” siger han, „er at løbe bedre i morgen end i dag.” □

Med den rette ånd kan du gøre alt

Vira H. Judge

En eftermiddag, da han var 12 år gammel, virkede Sam Eggers fra Santa Ana i Californien temmelig eftertænksom, da han kom hjem fra skole. „Mor, ved du hvad,” sagde han, da han tog en småkage fra den skål, hun satte foran ham. „Jeg har fået en vældig god ven i skolen.”

„Hvor dejligt,” svarede hans mor Donna Eggers. Hun hældte et glas mælk op til ham og satte sig ved siden af ham. „Fortæl mig om ham. Hvad hedder han?”

„Mike Witte.”

„Witte? Var det ikke navnet på de tvillinger som plejede at gå i din skole?”

„Jo, det er rigtigt mor. Mike og Gary. Mike går i min klasse.”

Sams ansigt blev endnu alvorligere. „Mor, han vil bestemt kunne blive en god mormon. Synes du, jeg skulle invitere ham med i kirken?”

„Ja, selvfølgelig, Sam.” Før hans mor kunne sige mere, var Sam ude af døren og på vej for at finde Mike,

som om der ikke var et minut at spille, nu da beslutningen var taget. Søster Eggers smilede. „Den dreng har allerede missioneringsånden. Han vil blive en god missionær, når den tid kommer.”

Når tiden kommer. Hvordan kunne hun have gættet, at hendes søns mission allerede var begyndt?

„Jo, selvfølgelig vil jeg komme. Hvad tid? Kan jeg tage Gary med?” Mike virkede oprigtigt glad for Sams indbydelse.

„Selvfølgelig kan du tage Gary med,” sagde Sam. „Jeg vil vente på dig på hjørnet klokken 5 søndag - så husk at komme, ikke?”

„Morgen eller aften?” spurgte Mike. „Åh ja, om morgenen selvfølgelig,” svarede Sam for sjov, og han regnede bestemt ikke med, at Mike ville tro ham.

Men Mike tog virkelig Sam alvorligt, og præcis klokken 5 om morgenen den søndag ventede tvillingbrødrene på hjørnet foran deres hus. De ventede i lang tid, før de gav op og gik tilbage i seng.

Senere ringede Mike for at høre, hvad der var sket. Da Sam lo af fejltagelsen, sagde Mike: „Jeg syntes også nok, det var et mærkeligt tidspunkt at gå i kirke.”

Ved nadvermødet den eftermiddag betragtede Mike og Gary Sam og de andre diakoner, mens de omdelte nadveren. „Det ser sjovt ud,” hviskede de, da Sam kom tilbage for at sætte sig hos dem. „Hvordan kommer man til at gøre det?”

„Man må først døbes og så blive diakon,” hviskede Sam tilbage. „Jeg skal nok forklare det senere.”

Efter kirke lyttede Mike og Gary opmærksomt, mens Sam forklarede om sin far, der sad på forhøjningen, fordi han var rådgiver til biskoppen. Han forklarede også, at når en dreng bliver 12 år, kan han ordineres til diakon i præstedømmet, hvis han er værdig, og så kommer han til at omdele nadveren.

„Præstedømme? Diakon? Ordination?”

Den aften talte Mike og Gary længe i sengen om denne nye og helt anderledes kirke, der lader unge drenge få noget særligt, der hedder præstedømme.

Der var også andet, der var anderledes i den kirke. Menneskene var så venlige. „Kom og sid hos os,” havde flere af drengene opmuntret dem til. De voksne havde klappet dem på skuldrene og sagt: „Vi er glade for at I er kommet,” som om de virkelig mente det.

Der var også børn, en mængde børn, som sad sammen med deres forældre. Alle og enhver trykkede hinanden i hånden. Alle syntes at kende og elske alle de andre.

Hvorfor ville to drenge fra en ikke-medlems-familie stille deres vækkeur til kl. 3.30 en søndag morgen for at kunne blive parat til et kirkemøde i en kirke, hvor de aldrig før havde været og ikke kendte noget som helst til undtagen dens navn?

„Vi var unge, kun 12 år,” forklarede de, „men vi havde en følelse af, at vi burde gå til én eller anden kirke. Vi havde allerede prøvet flere, og nok til at vide, at nogle af dem har nogle underlige skikke. Så hvis Sams kirke

begyndte kl. 5 om morgenen, ville vi selvfølgelig prøve det også.”

„Den indstilling syntes at symbolisere Mikes og Garys religiøse liv,” sagde Sams forældre senere om dem. „De ønskede altid at være parate til og præcise i alle ting.”

Der gik tre år før Mikes og Garys forældre ville tillade dem at blive døbt. Imens gik tvillingerne til

ved uformelle samtaler i familien Eggers hjem.

Imponeret over disse to drenges iver og oprigtighed begyndte familien Eggers at indbyde dem til deres hjem en gang om ugen for at tale om evangeliet.

Snart efter begyndte Sam og hans yngre bror Scott, som også var fyldt med missionærånden, at invitere an-

Hvorfor ville to drenge fra en ikke-medlems-familie stille deres vækkeur til kl. 3.30 en søndag morgen for at kunne blive parat til et kirkemøde i en kirke, hvor de aldrig før havde været og ikke kendte noget som helst til undtagen dens navn?

præstedømmemøde, søndagsskole, nadvermøde, GUF - til alting. Det varme venskab, de fandt der, fik dem til stadig at komme, men det var ikke alt. De var dybt grebne af Mormons Bog og den kendsgerning, at Joseph Smith kunne oversætte den. De var forbløffede over Frelsesplanen. Af hele deres hjerte troede de på at kirken var sand.

„Det imponerede os også, at vore lærere og venner i kirken var så ivrige efter at besvare alle vore spørgsmål,” forklarede de. „Det var så udpræget en kontrast til andre kirker, hvor vi havde været. Når vi stillede spørgsmål i de andre kirker, sagde de altid: ‚Gud kender det. Vi behøver ikke at vide.’”

Mike og Gary lærte meget om evangeliet i de klasser og møder, de deltog i, men de fik den dybeste forståelse af dets evige principper

dre. Bror og søster Eggers bød Sams og Scotts venner velkommen og „tilfældigvis” var de allesammen fra inaktive familier.

Medlemmerne begyndte snart at spørge, om de måtte have lov til at invitere deres venner, som enten var inaktive eller ikke-medlemmer. Listen voksede. Gennem årene var der ofte henvend 20 tilstede ved de ugentlige samtaler.

Familiehjemmeaftenbogen blev deres „håndbog”. Søster Eggers tog ansvaret for at give den lektie, der gik forud for hver samtale, men hun gav ofte ansvaret videre til et medlem af gruppen, så vedkommende på den måde også kunne få udvikling og bedre forståelse.

Efter lektien blev de tilstedeværende opmuntret til at stille spørgsmål, ligegyldigt hvor trivielle de måtte forekomme. „Spørg om alt hvad I

Så hvis Sams kirke begyndte kl. 5 om morgenen, ville vi prøve det også.

ikke forstår, eller det, der foruroliger jer,” blev de bestandigt opfordret til. „Ethvert spørgsmål blev besvaret udførligt og omhyggeligt. Enhvers mening blev betænksomt overvejet. Derefter vendte vi os til skrifterne for at få en konklusion,” forklarede bror Eggers. „Det var vigtigt for os, at disse unge mennesker opnåede en forståelse af evangeliet, men vi var især ivrige efter, at de forstod deres eget værd og bevarede dyb kærlighed til og respekt for deres forældre og familie.”

Som ved almindelige familiehjemmeaftener var det en selvfølge, at der serveredes forfriskninger som opmuntring til godt kammeratskab. Gruppens medlem-

mer skiftedes på frivillig basis til at levere dem.

Gruppen arrangerede også fællesaktiviteter - rulleskøjtning, biografure, lejrture, vandreture, udflugter til stranden, og fødselsdagsselskaber og meget andet. De sendte også pakker til missionærer fra wardet. Og alle disse aktiviteter blev planlagte og gennemførte af de unge mennesker selv.

Årets store begivenhed var en julefest sammen med alle de unge menneskers forældre. „Denne årligt tilbagevendende begivenhed gjorde meget for at skabe forståelse for kirken og dens programmer i familierne,” siger bror Eggers.

Sam og Scott var meget involveret i

gruppen, og i alle deres år i high school og på universitetet forblev de gode venner med alle dem, der var med i gruppen. Da Mike og Gary blev døbt, talte Sam ved dåbsmødet. Da familien Eggers blev bedt om at præsentere et familiehjemmeaften-program ved et nadvermøde, var det kun naturligt for dem at indbyde Mike og Gary til at være med i præsentationen.

Mike tog en sommer med på en lejr- og vandretur til Sierra-Nevada-bjergene sammen med ægteparret Eggers, og han og Tom Wall, et andet medlem af gruppen, var med på en seks ugers tur til Alaska med færge og tilbage af Alcan motorvejen med en tur til Temple Square som højdepunktet på den lange tur.

Dette blev vendepunktet i Toms liv, og han tog det følgende år afsted på mission, den første i gruppen som blev kaldet.

„Ville det ikke være pragtfuldt, hvis vi allesammen blev kaldet til den samme mission på samme tid?” bemærkede den ene af tvillingerne en aften ved en fireside. Det frembragte mange kommentarer og megen latter. „Det ville aldrig kunne ske. Drengene fra samme ward bliver aldrig kaldet til det samme sted på samme tid,” lød nogle af udtalelserne. „Umuligt,” var de alle enige om. Til alles overraskelse og glæde modtog de tre venner deres missionskaldelser den samme dag - Mike og Sam til Equador Quito missionen og Gary til Costa Rica San Jose missionen, alle tre til spansktalende missioner.

De var de første missionærer, som

bror Eggers (nu biskop Eggers) kaldte i sin nye stilling. Alle tre skulle rejse til missionærhjemmet den samme dag.

Det følgende år blev også Scott kaldet til en spansktalende mission - Columbia Bogata missionen.

„Det var noget helt særligt at have det privilegium at tage disse drenge med til Los Angeles templet og føle den kærlighed, de har til Herren,” sagde biskop og søster Eggers ved den lejlighed.

To dage efter at drengene havde modtaget deres tempelbegavelse, arrangerede de sig med to nyligt hjemvendte missionærer i wardet, og sammen drog de afsted kl. 6 om morgenen for at gå i templet.

„Det var skønt at betragte dem,” sagde deres biskop stolt. „De var overordentligt lykkelige og glade. Man skulle have troet, efter deres glæde at dømmes, at de skulle en tur til stranden. I stedet frydede de sig, fordi de skulle i Herrens hus.”

Der er gået elleve år, siden Sam første gang indbød Mike Witte til et møde og de fleste fra gruppen er gået deres egne veje. Ni af dem er blevet viet i templet. Fem drenge har været på mission. Otte fra gruppen er blevet døbt, Mike og Garys søstre Donna og Sheri medregnet. Der udover har sneesevis af unge mennesker, som var meget usikre, fået gode stærke vidnesbyrd.

Hvem ville have gættet på sådanne resultater af missionærånden hos en 12-år dreng, som ønskede at invitere en ven til kirke? Som Mike udtrykte det: „Med den rette ånd kan man gøre alt.” □

